

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2001/C 245/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 3. juli 2001 i sag C-380/99, Bertelsmann AG mod Finanzamt Wiedenbrück (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) («Sjette momsdirektiv — artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a) — beskatningsgrundlag — forsendelsesomkostninger for levering af hvervegaver»)	1
2001/C 245/02	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 3. juli 2001 i sag C-297/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg («Traktatbrud — direktiv 98/35/EF — uddannelse af søfarende — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist»)	1
2001/C 245/03	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 19. juni 2001 i de forenede sager C-9/01 — C-12/01, Stéphane Monnier mod Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mod Govan Sports NV, Govan Sports NV mod Pascal Jacobs og Govan Sports NV mod Dannie D'Hondt (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Hof van Beroep te Gent) (Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — formidling af professionelle sportsudøvere)	2
2001/C 245/04	Sag C-213/01 P: Appel iværksat den 23. maj 2001 af T. Port GmbH &Co. KG til prøvelse af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port GmbH &Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	2
2001/C 245/05	Sag C-216/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. februar 2001 af Handelsgericht Wien i sagen Budejovicky Budvar mod Rudolf Ammersin GmbH	3

DA

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 245/06	Sag C-222/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. april 2001 af Bundesfinanzhof i sagen British American Tobacco Manufacturing B.V. mod Hauptzollamt Krefeld	3
2001/C 245/07	Sag C-229/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. juni 2001 af Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich i appellsagen indgivet af Susanne Müller	4
2001/C 245/08	Sag C-233/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. maj 2001 af Giudice di pace di Palermo i sagen R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA mod Dario Lo Bue	4
2001/C 245/09	Sag C-234/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. maj 2001 af Finanzgericht Berlin i sagen Arnoud Gerritse mod Finanzamt Neukölln-Nord	5
2001/C 245/10	Sag C-235/01: Sag anlagt den 19. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	5
2001/C 245/11	Sag C-239/01: Sag anlagt den 21. juni 2001 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	5
2001/C 245/12	Sag C-240/01: Sag anlagt den 21. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	6
2001/C 245/13	Sag C-241/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 28. maj 2001 af Frankrigs Conseil d'État, Afdelingen for Tvistemål, i sagen Société National Farmers' Union mod Secrétariat général du gouvernement	7
2001/C 245/14	Sag C-243/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. marts 2001 af Tribunale di Ascoli Piceno i straffesagen Piergiorgio Gambelli m.fl.	8
2001/C 245/15	Sag C-246/01: Sag anlagt den 25. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	8
2001/C 245/16	Sag C-249/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. juni 2001 af Bundesvergabeamt Wien i sagen Architekt Dipl. -Ing. Werner Hackermüller mod 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH og 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH	8
2001/C 245/17	Sag C-250/01 P: Appel iværksat den 2. juli 2001 af Mario Costacurta til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-202/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	9
2001/C 245/18	Sag C-251/01 P: Appel iværksat den 2. juli 2001 af Mario Costacurta til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-328/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	10
2001/C 245/19	Sag C-252/01: Sag anlagt den 29. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 245/20	Sag C-254/01: Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	11
2001/C 245/21	Sag C-257/01: Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union	12
2001/C 245/22	Sag C-258/01: Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	12
2001/C 245/23	Sag C-260/01: Sag anlagt den 4. juli 2001 af Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union	13
2001/C 245/24	Sag C-263/01 P: Appel iværksat den 5. juli 2001 af Carla Giuliatti til prøvelse af dom afsagt den 2. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-167/99 og T-174/99, Carla Giuliatti m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2001/C 245/25	Sag C-265/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. juni 2001 af Tribunal de Grande Instance de Dinan i sagen Anklagemyndigheden — civil part: Comité Région pêches maritimes mod Annie Pansard, Gérard Bourret og Marc Kermarrec	14
2001/C 245/26	Sag C-272/01: Sag anlagt den 10. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	14
2001/C 245/27	Sag C-274/01: Sag anlagt den 12. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	15
2001/C 245/28	Sag C-277/01 P: Appel iværksat den 13. juli 2001 af Europa-Parlamentet til prøvelse af dom afsagt den 3. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-99/00, Ignacio Samper mod Europa-Parlamentet	15
2001/C 245/29	Sag C-278/01: Sag anlagt den 13. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	16
2001/C 245/30	Sag C-279/01: Sag anlagt den 16. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige	17
2001/C 245/31	Sag C-282/01: Sag anlagt den 17. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	18
2001/C 245/32	Sag C-286/01: Sag anlagt den 19. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	18
2001/C 245/33	Sag C-287/01: Sag anlagt den 19. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	19
	RETTEN I FØRSTE INSTANS	
2001/C 245/34	Sag T-119/01: Sag anlagt den 1. juni 2001 af Pescanova SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 245/35	Sag T-125/01: Sag anlagt den 8. juni 2001 af José Martí Peix, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
2001/C 245/36	Sag T-126/01: Sag anlagt den 8. juni 2001 af S.A. Eduardo Vieira mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	22
2001/C 245/37	Sag T-127/01: Sag anlagt den 12. juni 2001 af Carlo Ripa di Meana mod Europa-Parlamentet	23
2001/C 245/38	Sag T-128/01: Sag anlagt den 7. juni 2001 af DaimlerChrysler Corporation mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	24
2001/C 245/39	Sag T-129/01: Sag anlagt den 11. juni 2001 af José Alejandro S.L. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	24
2001/C 245/40	Sag T-130/01: Sag anlagt den 11. juni 2001 af Sykes Enterprises Incorp. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	25
2001/C 245/41	Sag T-134/01: Sag anlagt den 18. juni 2001 af Hans Fuchs Versandschlachtere KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2001/C 245/42	Sag T-137/01: Sag anlagt den 19. juni 2001 af Stadtsportverband Neuss e.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2001/C 245/43	Sag T-139/01: Sag anlagt den 19. juni 2001 af Comafrica SpA and Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2001/C 245/44	Sag T-140/01: Sag anlagt den 18. juni 2001 af Paul Doyle mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2001/C 245/45	Sag T-142/01: Sag anlagt den 21. juni 2001 af Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber .	28
2001/C 245/46	Sag T-143/01: Sag anlagt den 22. juni 2001 af Raymond Maxwell mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2001/C 245/47	Sag T-145/01: Sag anlagt den 20. juni 2001 af Benito Latino mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2001/C 245/48	Sag T-149/01: Sag anlagt den 3. juli 2001 af Bruno Heim og Franz Gustav Andersson mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM)	30
2001/C 245/49	Sag T-150/01: Sag anlagt den 2. juli 2001 af Cristiano Sebastiani mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2001/C 245/50	Slettelse af sag T-258/93	31
2001/C 245/51	Slettelse af sagerne T-31/97 — T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 — T-98/97, T-100/97 — T-105/97, T-114/97 — T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 — T-138/97, T-150/97 — T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 og T-209/97	31

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 245/52	Slettelse af sag T-190/99	31
2001/C 245/53	Slettelse af sag T-36/00	32
2001/C 245/54	Slettelse af sag T-389/00	32

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 3. juli 2001

i sag C-380/99, Bertelsmann AG mod Finanzamt Wiedenbrück (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a) — beskatningsgrundlag — forsendelsesomkostninger for levering af hvervegaver«)

(2001/C 245/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-380/99, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Bertelsmann AG mod Finanzamt Wiedenbrück, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne V. Skouris (refererende dommer), J.-P. Puissochet, R. Schintgen og N. Colneric; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. Rühl, den 3. juli 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

I henhold til artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag omfatter beskat-

ningsgrundlaget for levering af en gave, som modtageren får tilsendt for at have erhvervet en ny kunde, ud over indkøbsprisen for gaven også forsendelsesomkostningerne, når disse afholdes af den, der leverer gaven.

⁽¹⁾ EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 3. juli 2001

i sag C-297/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 98/35/EF — uddannelse af søfarende — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2001/C 245/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-297/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: B. Mongin) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: først P. Steinmetz, derefter J. Faltz), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 249 EF og artikel 2 i Rådets direktiv 98/35/EF af 25. maj 1998 om ændring af direktiv

94/58/EF om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv (EFT L 172, s. 1), idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle sanktionsbestemmelser, i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 3. juli 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Storhertugdømmet Luxembourg har ikke overholdt de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 98/35/EF af 25. maj 1998 om ændring af direktiv 94/58/EF om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle sanktionsbestemmelser, i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 273 af 23.9.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 19. juni 2001

i de forenede sager C-9/01 — C-12/01, Stéphane Monnier mod Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mod Govan Sports NV, Govan Sports NV mod Pascal Jacobs og Govan Sports NV mod Dannie D'Hondt (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Hof van Beroep te Gent)(¹)

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — formidling af professionelle sportsudøvere)

(2001/C 245/03)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-9/01 — C-12/01, angående anmodninger, som Hof van Beroep te Gent (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Stéphane Monnier mod Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mod Govan Sports NV, Govan Sports NV mod Pascal Jacobs og Govan Sports NV mod Dannie D'Hondt, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende for-

tolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), artikel 86 og artikel 90, stk. 1 (nu artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 19. juni 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Offentlige arbejdsformidlingskontorer omfattes af forbuddet i EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF), når anvendelsen af denne bestemmelse ikke hindrer opfyldelsen af den særlige opgave, som er blevet overdraget disse kontorer. En medlemsstat, der forbyder enhver form for formidling og virksomhed som mellemmand mellem efterspørgsel og udbud af arbejde, der ikke udøves af sådanne kontorer, overtræder traktatens artikel 90, stk. 1 (nu artikel 86, stk. 1, EF), såfremt den skaber en situation, i hvilken offentlige arbejdsformidlingskontorer nødvendigvis foranlediges til at tilsidesætte bestemmelserne i traktatens artikel 86. Denne situation foreligger navnlig, når følgende betingelser er opfyldt:

- *De offentlige arbejdsformidlingskontorer er klart ikke i stand til for den pågældende slags virksomhed at imødekomme efterspørgslen på arbejdsmarkedet.*
- *Private selskabers arbejdsformidlingsvirksomhed gøres faktisk umulig ved opretholdelsen af lovebestemmelser, der indeholder et forbud mod en sådan virksomhed, som pålægges strafferetlige og administrative sanktioner.*
- *Den pågældende arbejdsformidlingsvirksomhed vil kunne omfatte andre medlemsstaters statsborgere eller områder.*

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.

Appel iværksat den 23. maj 2001 af T. Port GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. maj 2001 iværksat appel af T. Port GmbH & Co. KG ved Rechtsanwalt Dr. G. Meier, Köln, til prøvelse af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Den anfægtede dom ophæves, for så vidt som Retten har afvist anbringendet om, at appellindstævnte ved beregningen af referencemængden i årene 1997-1999 med urette ikke tog hensyn til den af Finanzgericht Hamburg retligt fastsatte mængde (præmis 88).
2. Appellindstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har ikke taget hensyn til rækkevidden af artikel 5, stk. 2 og 3, i forordning nr. 2362/98⁽¹⁾. Ifølge denne er enhver told, der er betalt af den indførte mængde, tilstrækkelig som bevis for retten til en referencemængde. Det afgørende er den told, som importøren skyldte på importdatoen. Den toldsats, der fandt anvendelse på appellanten på importdatoen, var, hvilket Retten ikke har taget i betragtning, kontingenttolden. Finanzgericht Hamburg havde nemlig under sagen om foreløbige forholdsregler bestemt, at indførslen af den »retligt fastsatte mængde« uden licenser måtte accepteres af toldvæsenet under forudsætning af betaling af kontingenttolden. Den kompetente toldmyndighed havde angivet kontingenttolden som den told, appellanten skyldte. Denne told har appellanten faktisk betalt. Den omstændighed, at appellinstansen ophævede Finanzgericht Hamburg's foreløbige forholdsregler, og at Hauptzollamt efterfølgende har ændret toldafgørelsen og fastsat den normale told, har ingen betydning for det spørgsmål, at tolden faktisk blev betalt af appellanten som importør. Hvad den retligt fastsatte mængde angår, fremgår det klart af ordlyden af artikel 5, stk. 3, andet afsnit, at den told, som toldmyndigheden har fastsat på importdatoen, og som er betalt af den indførte mængde, er tilstrækkelig som bevis for retten til en referencemængde.

⁽¹⁾ EFT 1998 L 293, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. februar 2001 af Handelsgericht Wien i sagen Budejovicky Budvar mod Rudolf Ammersin GmbH

(Sag C-216/01)

(2001/C 245/05)

Ved kendelse afsagt den 26. februar 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. maj 2001, har Handelsgericht Wien i sagen Budejovicky Budvar mod Rudolf Ammersin GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral aftale, som er indgået mellem en medlemsstat og et tredjeland, og hvorefter en ren/indirekte geografisk angivelse, som i oprindelseslandet hverken er navnet på et område eller et sted eller et land, nyder absolut beskyttelse, uafhængig af en mulig risiko for vildledning, som en kvalificeret geografisk betegnelse som omhandlet i forordning nr. 2081/92⁽¹⁾, forenelig med artikel 28 EF og/eller forordning nr. 2081/92, når indførsel af en vare, der lovligt er bragt i omsætning i en anden medlemsstat, kan hindres i henhold til denne bestemmelse?
2. Gælder dette ligeledes for det tilfælde, at den geografiske betegnelse, som i oprindelseslandet hverken er navnet på et område, et sted eller et land, og i oprindelseslandet hverken opfattes som geografisk betegnelse for en bestemt vare eller som en ren eller indirekte geografisk betegnelse?
3. Gælder besvarelsene på spørgsmål 1 og 2 også, såfremt den bilaterale aftale er en aftale, som medlemsstaten indgik, inden den tiltrådte Den Europæiske Union, og som den efter sin tiltrædelse af Den Europæiske Union har bekræftet ved en erklæring fra forbundsregeringen til den stat, der efterfulgte den oprindelige anden aftalestat?
4. Indebærer artikel 307, stk. 2 EF en forpligtelse for en medlemsstat, der inden sin tiltrædelse af EU indgik en sådan bilateral aftale med et tredjeland, til at fortolke aftalen i overensstemmelse med fællesskabsretten ud fra artikel 28 EF og/eller forordning nr. 2081/92, således at den deri garanterede beskyttelse for en ren/indirekte geografisk betegnelse, som hverken er navnet på et område, et sted eller et land i oprindelseslandet, alene sikrer beskyttelse mod vildledning, men ikke den absolutte beskyttelse, som tilkommer en kvalificeret geografisk betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92?

⁽¹⁾ EFT L 208, 1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. april 2001 af Bundesfinanzhof i sagen British American Tobacco Manufacturing B.V. mod Hauptzollamt Krefeld

(Sag C-222/01)

(2001/C 245/06)

Ved kendelse afsagt den 24. april 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. juni 2001, har Bundesfinanzhof i sagen British American Tobacco Manufacturing B.V. mod Hauptzollamt Krefeld forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Bliver en vare, der er ekspederet til fællesskabsforsendelse, unddraget toldtilsyn, når fragtbrevet T1 midlertidigt bliver fjernet fra forsendelsen?
2. Dersom Domstolen besvarer spørgsmål 1 benægtende: Bliver en vare, der er ekspederet til fællesskabsforsendelse, unddraget toldtilsyn, når den til identitetssikring anbragte toldforsegling bliver fjernet og varen delvis aflæsset, uden at forsendelsen forud var genfrembudt forskriftsmæssigt, selvom anonyme embedsmænd fra toldefterforskningen havde aftalt forløbet med de pågældende personer og iagttaget det i alle detaljer?
3. Dersom Domstolen besvarer et af de to første spørgsmål bekræftende: Foreligger der særlige omstændigheder, således som udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79⁽¹⁾, når en embedsmand fra toldefterforskningen optræder anonymt og har provokeret til handlinger i strid med reglerne for fællesskabsforsendelse? Udelukker et svigagtigt forsæt eller åbenbart uagtsom adfærd hos personer, som den hovedforpligtede betjener sig af ved opfyldelsen af de pligter, som han har overtaget i forbindelse med den fællesskabsretlige forsendelsesprocedure, godtgørelse af de afgifter, der påført den hovedforpligtede i forbindelse med, at de varer, der var ekspederet til fællesskabsforsendelse, blev unddraget toldtilsyn?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 12.7.1979, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. juni 2001 af Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich i appelsagen indgivet af Susanne Müller

(Sag C-229/01)

(2001/C 245/07)

Ved kendelse afsagt den 1. juni 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. juni 2001, har Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich i appelsagen indgivet af Susanne Müller forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter levnedsmidler, for hvilke datoen for den mindste holdbarhed allerede er overskredet, ud over at være forsynet med en angivelse af denne dato, når de sælges, også på anden måde skal indeholde en tydelig og alment forståelig angivelse af, at datoen er overskredet,

- i strid med Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾ (herefter: »direktiv 79/112«), som affattet inden ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning

om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽²⁾, navnlig direktivets artikel 15,

- i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler (herefter »direktiv 00/13«), navnlig direktivets artikel 18?

⁽¹⁾ EFT 1979 L 33, s. 1.

⁽²⁾ EFT 2000 L 109, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. maj 2001 af Giudice di pace di Palermo i sagen R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA mod Dario Lo Bue

(Sag C-233/01)

(2001/C 245/08)

Ved kendelse afsagt den 4. maj 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. juni 2001, har Giudice di pace di Palermo i sagen R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA mod Dario Lo Bue forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 8, stk. 3, tredje afsnit, i Rådets direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾, som ændret ved artikel 6 i Rådets direktiv 92/49/EØF⁽²⁾, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser, der med det formål at holde inflationen under kontrol alene omfatter ansvarsforsikring for motorkøretøjer, men derimod ikke indeholder bestemmelser om priser på varer og tjenesteydelser i almindelighed, dvs. om andre priser end præmierne for ansvarsforsikring for motorkøretøjer, der er bestemmende for udviklingen i forbrugerprisindekset?
- 2) Skal artikel 8, stk. 3, tredje afsnit, i Rådets direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 6 i Rådets direktiv 92/49/EØF, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser, der med det formål at bringe inflationen under kontrol indeholder et forbud mod ændring ikke blot af præmier, men også af antallet af forsikringsklasser, koefficienter for fastsættelse af præmien, samt bestemmelserne om ændring af de tarifbestemmelser, hvorefter præmien kan ændres i tilfælde af skader eller af andre grunde?

- 3) Skal artikel 8, stk. 3, tredje afsnit, i Rådets direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 6 i Rådets direktiv 92/49/EØF, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på at bringe inflationen under kontrol har forpligtet forsikringselskaberne til efter anmodning fra forsikringstageren at indgå forsikringsaftaler med fastsættelse af præmien efter et bonus-malus-princip og bestemmelser om selvrisiko med et ved loven fastsat minimums- og maksimumsbeløb?
- 4) Skal artikel 8, stk. 3, tredje afsnit, i Rådets direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 6 i Rådets direktiv 92/49/EØF, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser, der med det formål at bringe inflationen under kontrol giver forsikringstageren en ret til ved forsikringsperiodens ophør at opsiges forsikringsaftalen, såfremt forsikringsgiveren ved den årlige policefornyelse kræver en forhøjelse af præmien, der ikke beror på forsikringstagerens forhold og overstiger den sats for den beregnede inflation, som regeringen har fastlagt?

(¹) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

(²) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. maj 2001 af Finanzgericht Berlin i sagen Arnoud Gerritse mod Finanzamt Neukölln-Nord

(Sag C-234/01)

(2001/C 245/09)

Ved kendelse afsagt den 28. maj 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. juni 2001, har Finanzgericht Berlin i sagen Arnoud Gerritse mod Finanzamt Neukölln-Nord forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med EF-traktatens artikel 52 (nu artikel 43 EF), at en nederlandsk statsborger, der i Forbundsrepublikken Tyskland i kalenderåret har en skattepligtig nettoindkomst på ca. 5 000,00 DEM ved selvstændig virksomhed, i henhold til § 50 a, stk. 4, første punktum, nr. 1, samt andet punktum, i Einkommensteuergesetz af 1996 pålægges et skattetræk på 25 % af (brutto-) indtægten på ca. 6 000,00 DEM med tillæg af solidaritetstillæg, som skyldneren af honorarvederlaget skal foretage, og ikke har mulighed for at få den betalte skat helt eller delvist tilbagebetalt ved fremsættelse af et tilbagebetalingskrav eller en anmodning om skatteligning?

Sag anlagt den 19. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-235/01)

(2001/C 245/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. juni 2001 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernard Mongin og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede:

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til Rådets direktiv 98/35/EF af 25. maj 1998 om ændring af direktiv 94/58/EF om minimumsuddannelsesniveaueet for søfartserhverv (¹), idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189), hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for den medlemsstat, det er rettet til, er medlemsstaterne forpligtet til at overholde de gennemførelsesfrister, der er fastsat i direktivet. For så vidt angår ovennævnte direktiv udløb den pågældende frist den 1. juli 1999, uden at Den Italienske Republik havde udstedt nødvendige bestemmelser med henblik på at efterkomme det.

(¹) EFT L 172 af 17.6.1998, s. 1.

Sag anlagt den 21. juni 2001 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-239/01)

(2001/C 245/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forbundsrepublikken Tyskland ved Ministerialrat Wolf-Dieter Plessing, Forbundsfinansministeriet, Graurheindorfer Straße 108, D-53117 Bonn, og Jochim Sedemund, Potsdamer Platz 1, D-10785 Berlin, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 5, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 690/2001 af 3. april 2001⁽¹⁾ om særlige markedsstøtteforanstaltninger for oksekød annulleres, for så vidt denne bestemmelse forpligter den pågældende medlemsstat til at finansiere 30 % af omkostningerne for det i denne forordning fastsatte opkøb af kød.
2. Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Manglende kompetence for Kommissionen til at foreskrive en obligatorisk medfinansiering som led i en gennemførelsesforordning: Bestemmelsen i den anfægtede forordnings artikel 5, stk. 5, tjener ikke til »gennemførelse« af en tilsvarende generel bestemmelse i grundforordningen, som principielt tillod medfinansieringen. Den er tværtimod en klar fravigelse af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 1254/1999 og nr. 1258/1999, som tager udgangspunkt i en 100 %-finansiering over fællesskabsbudgettet. Spørgsmålet om finansieringen af en bestemt landbrugsstøtteordning hører imidlertid nødvendigvis til de væsentlige led i ordningen og skal være reguleret i Rådets grundforordning. Navnlig er alle afgørende spørgsmål om finansieringen af den fælles landbrugspolitik — også for det fælles marked for oksekød — allerede reguleret i Rådets forordning nr. 1258/1999 (henholdsvis i Rådets forordning nr. 1883/78).

— Tilsidesættelse af grundlæggende finansielle bestemmelser: Efter ordningen for den fælles markedsordning for oksekød og forbuddet mod statsstøtte i artikel 87, stk. 1, EF, som udtrykkeligt bekræftes i den 33. betragtning til forordning nr. 1254/99, er støtteforanstaltningerne i henhold til den anfægtede forordning på trods af delvis finansiering med nationale budgetmidler stadig fællesskabsstøtte og dermed »Fællesskabets udgifter« som omhandlet i artikel 268, EF. Ifølge artikel 268 EF, skal »alle Fællesskabets indtægter og udgifter... anslås for hvert regnskabsår og optages i budgettet«. Med anvendelsen af ordet »alle« (indtægter og udgifter) foreskriver artikel 268, stk. 1, EF, princippet om budgettets fuldstændighed/enhed, som er grundbetingelsen for en politisk afvejning af indtægter og udgifter under budgetbehandlingen og for en demokratisk kontrol med anvendelsen af bevillingerne. Det er ikke foreneligt med dette princip, at Fællesskabets udgifter i henhold til en obligatorisk ordning i den afledte fællesskabets (del-)finansieres af kilder, som ikke er en del af det fælles budget. Af samme grunde fører den anfægtede medfinansieringsordning til en omgåelse af budgetbestemmelsen i artikel 269, stk. 1, EF. Hertil kommer, at loftet over egne indtægter i henhold til artikel 269 EF og

270 EF ikke længere ville udgøre en effektiv begrænsning for Fællesskabets udgifter, hvis Kommissionen havde kompetence til at foreskrive udgifter for Fællesskabet, uden at disse udgifter skulle finansieres fuldt ud af fællesskabsbudgettet. På denne måde kunne navnlig den i artikel 269, stk. 2, EF, fastsatte fremgangsmåde for udvidelse af egne indtægter, som ikke kun er betinget af en enstemmig afgørelse i Rådet (efter høring af Parlamentet), men også af medlemsstaternes parlamenters ratificering af denne afgørelse, uden videre omgås.

— Tilsidesættelse af artikel 253 EF: Henvisningen til de stramme budgetter er hverken en forklaring på, med hvilken berettigelse Kommissionen prætenderer at kunne ændre princippet om fuldstændig finansiering af støtteforanstaltninger på markedet for oksekød af Fællesskabets budgetmidler ved at fastsætte bestemmelser om en obligatorisk medfinansiering, eller på, hvorfor en fordelingsnøgle på 70 % og 30 % var nødvendig.

Sagsøgeren har anført, at Domstolen, såfremt der gives sagsøgeren medhold, kan beslutte af hensyn til opretholdelse af status quo for de pågældende erhvervsdrivende at opretholde forordningens virkninger.

(¹) EFT L 95 af 5.4.2001, s. 8.

Sag anlagt den 21. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-240/01)

(2001/C 245/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. juni 2001 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa og Kilian Gross, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af Gérard Berscheid, juridisk konsulent ved Europa-Kommissionen, Wagnercentret C 254, Kirchberg, Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 92/81/EØF⁽¹⁾ af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, idet den ved anvendelse af § 4, stk. 1, andet punkt, litra b) i Mineralölsteuergesetz ikke har underkastet alle mineralolier, der er bestemt til at anvendes som brændsel, en punktafgift.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet er rettet mod bestemmelsen i § 4, stk. 1, andet punkt, litra b) i (den tyske) Mineralölsteuergesetz, navnlig i den fortolkning, der er fastsat i Bundesministers der Finanzen's bekendtgørelse af 2. februar 1998 (III A 1 — V 0355 — 10/97). I henhold til denne bekendtgørelse skal det at »opvarme« forstås som den ønskede udnyttelse af et stofs brændselsværdi, dvs. den hele eller delvise forbrænding af mineralolie til produktion af varme, der helt eller delvist bliver overført til et andet stof. Dette andet stof, som varmen bliver overført til, bliver herved tildelt en egenskab som ny energi- eller varmebærer. Den konkrete anvendelse af de nye varmebærere til opvarmning retfærdiggør således, at der heraf slutes, at det anvendte mineralolie skal opvarmes for at producere disse varmebærere. Heraf følger, at det ikke er at »opvarme«, når det stof, der optager forbrændingsenergien selv er blevet udsat for varme til fremstilling af et produkt, hvorved det mister sin stofflige egenskab. Det samme skulle således være gældende, når flammen kommer i direkte kontakt med det stof, der skal bearbejdes, forarbejdes eller tilintetgøres. Der er således heller ikke tale om at »opvarme«, når mineralolie bliver holdt under en tændflamme, der har til formål at afbrænde skadelige gasser, eller når mineralolie blandes med gasser, der skal tilintetgøres, i et forbrændingskammer og bliver fuldstændigt brændt.

I henhold til Kommissionens opfattelse er dette i strid med den i påstanden nævnte foranstaltning. Det her anvendte begreb »anvendes som brændsel« skal fortolkes autonomt i fællesskabsretten. Direktivets ordlyd, formål og systematik taler for, at begrebet »opvarme« skal forstås bredt, og enhver anvendelse af mineralolie som brændsel er omfattet heraf. Især forekommer det irrelevant, om den producerede varme bliver benyttet indirekte, ved at opvarme en genstand ved hjælp af en varmebærer, eller direkte for at starte eller opretholde en kemisk eller industriel proces.

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 28. maj 2001 af Frankrigs Conseil d'État, Afdelingen for Tvistemål, i sagen Société National Farmers' Union mod Secrétariat général du gouvernement

(Sag C-241/01)

(2001/C 245/13)

Ved beslutning truffet den 28. maj 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. juni 2001, har Frankrigs Conseil d'État, Afdelingen for Tvistemål, i sagen Société National Farmers' Union mod Secrétariat général du gouvernement forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Kan en medlemsstat, henset til den almenlydige karakter af Kommissionens beslutning 98/692/EF af 25. november 1998⁽¹⁾ og 1999/514/EF af 23. juli 1999⁽²⁾, og uanset af fristen for anlæggelse af sag til prøvelse heraf er udløbet, med føje gøre gældende, at der er indtrådt væsentlige ændringer i de faktiske eller retlige omstændigheder efter udløbet af fristen for anlæggelse af sag til prøvelse af disse beslutninger, når disse ændringer rejser tvivl om gyldigheden?
- 2) Var Kommissionens ovennævnte beslutninger under hensyn til forsigtighedsprincippet i artikel 174 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab gyldige på tidspunktet for de af de franske myndigheder truffne afgørelser?
- 3) Kan en medlemsstat af bestemmelserne i artikel 30 (tidligere 36) i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab udlede en beføjelse til at forbyde indførsel af landbrugsprodukter og levende dyr, når direktiv 89/662/EØF⁽³⁾ og 90/425/EØF⁽⁴⁾ ikke kan anses for at gennemføre harmoniseringen af de nødvendige foranstaltninger til opnåelse af det specifikke formål om at beskytte menneskers liv og sundhed, der er fastsat i denne artikel?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 25.11.1998 om ændring af beslutning 98/256/EF, for så vidt angår visse hasteforanstaltninger til beskyttelse mod bovin spongiform encephalopati (EFT L 328 af 4.12.1998, s. 28).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 23.7.1999 om fastsættelse af den dato, på hvilken forsendelse af kvægprodukter fra Det Forenede Kongerige under den datobaserede eksportordning kan indledes i henhold til artikel 6, stk. 5, i Rådets beslutning 98/256/EF (EFT L 195 af 28.7.1999, s. 42).

⁽³⁾ Rådets direktiv 89/662/EØF af 11.12.1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 90/425/EØF af 26.6.1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. marts 2001 af Tribunale di Ascoli Piceno i straffesagen Piergiorgio Gambelli m.fl.

(Sag C-243/01)

(2001/C 245/14)

Ved kendelse afsagt den 30. marts 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. juni 2001, har Tribunale di Ascoli Piceno (Italien) i straffesagen Piergiorgio Gambelli m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse med følgende formulering:

Der ønskes en afgørelse vedrørende foreneligheden — med retsvirkning i det nationale retssystem — mellem EF-traktatens artikel 43 ff. og artikel 49 ff. vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser over grænserne og en national lovgivning som den, der i Italien består med artikel 4, stk. 1 ff, artikel 4a og artikel 4b, i lov nr. 401 af 13.12.1989 (senest ændret ved artikel 37, stk. 5, i lov nr. 388 af 23.12.2000), idet disse nationale lovregler indeholder straf-sanktionerede forbud mod, at nogen noget sted udøver virksomhed med indsamling, modtagelse, bestilling og videre-sendelse af tilbud om væddemåd, navnlig vedrørende sportsbe-givenheder, uden tilladelser og autorisationer foreskrevet ved en national ret.

Sag anlagt den 25. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-246/01)

(2001/C 245/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. juni 2001 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissio-nen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Huttunen og H.M.H. Speyart, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesska-bet ved at vedtage og opretholde artikel 37g og 37j i Luchtvaartwet (lov om luftfart) og artikel 1 i den ne-

derlandske justitsministers bekendtgørelse af 9. maj 1995 om undtagelser for flyvninger, hvor passagerne undergi-ves kontrol for farlige genstande.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens om-kostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med vedtagelsen af forordning nr. 2408/92 i medfør af artikel 80, stk. 2 EF, har Rådet inden for luftfart defineret detaljerede bestemmelser for anvendelsen af det i artikel 49 EF fastsatte princip om fri udveksling af tjenesteydelser. Når bestemmelserne i forordning nr. 2408/92 skal fortolkes, skal der derfor tages hensyn til dette princip, der går videre end til blot at forbyde forskelsbehandling af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, på grund af dennes nationali-tet, idet princippet også bestemmer, at samtlige restriktioner — også selv om de anvendes uden forskel på nationale tjenesteydere og tjenesteydere fra andre medlemsstater — der forbyder eller hindrer virksomhed, som udøves af en tjeneste-yder, der er etableret i en anden medlemsstat, hvor han lovligt yder lignende tjenester, eller gør sådan virksomhed mindre attraktiv, skal ophæves. Artikel 1 i den nederlandske bekendt-gørelse af 9. maj 1995 indeholder en undtagelse fra den obligatoriske kontrol for »indenrigsflyvninger. Denne undtagel-se gælder ikke for flyvninger, hvor passagerne kan blande sig med passagerer fra udenrigsflyvninger«. Det følger heraf, at en grænseoverskridende flyvning inden for Fællesskabet medfører højere omkostninger for transportvirksomheden end en sammenlignelig indenrigsflyvning. Den nederlandske bekendtgørelse gør det også muligt at udføre security kontrol af indenrigsflyvninger (eftersom passagerne på sådanne flyv-ninger kan blande sig med passagerer fra internationale flyvninger), men uden at der opkræves nogen afgift i den forbindelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. juni 2001 af Bundesvergabeamt Wien i sagen Architekt Dipl. -Ing. Werner Hackermüller mod 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH og 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH

(Sag C-249/01)

(2001/C 245/16)

Ved kendelse afsagt den 25. juni 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. juni 2001, har Bundesvergabeamt Wien i sagen Architekt Dipl. -Ing. Werner Hackermüller mod 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH og 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH forelagt De Europæiske Fælles-skabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1:

Skal artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter⁽¹⁾ fortolkes således, at enhver, der ønsker at få tildelt en offentlig kontrakt, der er i udbud, har klageadgang?

Spørgsmål 2:

Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende,

skal ovennævnte direktivbestemmelse da fortolkes således, at en bydende har lidt eller vil kunne lide skade som følge af en påstået overtrædelse — i det foreliggende tilfælde den ordregivende myndigheds afgørelse om at vurdere en anden bydendes bud som det mest fordelagtige — også når hans bud ganske vist ikke er blevet udelukket af den ordregivende myndighed, men klageinstansen under en klageprocedure konstaterer, at den bydendes bud nødvendigvis burde være blevet udelukket?

⁽¹⁾ EFT L 395, s. 33.

Appel iværksat den 2. juli 2001 af Mario Costacurta til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-202/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-250/01 P)

(2001/C 245/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. juli 2001 iværksat appel af Mario Costacurta ved avocat M. Petit, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-202/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den foreliggende appel antages til realitetsbehandling.
- Sagsøgeren gives medhold.
- Det fastslås, såfremt Domstolens procesreglement tillader det, at den foreliggende appel behandles under ét med appel til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-328/00, der vedrører samme tvist og er iværksat samme dag.
- Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) den 7. juni 2001 afsagte kendelse i sag T-202/01, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, annulleres.
- Den mundtlige forhandling i sag T-202/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, åbnes i overensstemmelse med artikel 54 i procesreglementet for Domstolen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes omgående at betale de omkostninger, der er forbundet med sagen om foreløbige forholdsregler og den foreliggende appel.
- Afgørelsen af de omkostninger, der er forbundet med sagens realitet, udsættes; det fastslås dog, at artikel 88 i procesreglementet for Retten, og ikke artikel 87, stk. 2, finder anvendelse.
- Appellanten tager forbehold for alle andre rettigheder, tilgodehavender, anbringender og retsmidler.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Rettens manglende kompetence og tilsidesættelse af fællesskabsretten.
- Krænkelse af appellants interesser, magtoverskridelse.
- Retsvildfarelse for så vidt Retten udtalte, at appellants pensionering medførte, at han manglede retlig interesse i den anfægtede retsakts annullation: Appellanten påberåber sig retten til efterfølgende berigtigelse af sin administrative situation.

Appel iværksat den 2. juli 2001 af Mario Costacurta til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-328/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-251/01 P)

(2001/C 245/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. juli 2001 iværksat appel af Mario Costacurta ved avocat M. Petit, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-328/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den foreliggende appel antages til realitetsbehandling.
- Sagsøgeren gives medhold.
- Det fastslås, såfremt Domstolens procesreglement tillader det, at den foreliggende appel behandles under ét med appel til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-202/00, der vedrører samme tvist og er iværksat samme dag.
- Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) den 7. juni 2001 afsagte kendelse i sag T-328/01, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, annulleres.
- Den mundtlige forhandling i sag T-328/00, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, åbnes i overensstemmelse med artikel 54 i procesreglementet for Domstolen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes omgående at betale de omkostninger, der er forbundet med sagen om foreløbige forholdsregler og den foreliggende appel.
- Afgørelsen af de omkostninger, der er forbundet med sagens realitet, udsættes; det fastslås dog, at artikel 88 i procesreglementet for Retten, og ikke artikel 87, stk. 2, finder anvendelse.
- Appellanten tager forbehold for alle andre rettigheder, tilgodehavender, anbringender og retsmidler.

Anbringender og væsentligste argumenter

Anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-250/01 P.

Sag anlagt den 29. juni 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-252/01)

(2001/C 245/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. juni 2001 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. van Lier, som befuldmægtiget, bistået af advocaat J. Stuyck.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås i medfør af artikel 226, stk. 1, EF at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/50/EØF om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽¹⁾, navnlig artikel 11, stk. 3, og artikel 15, stk. 2, idet
 - det i forbindelse med en kontrakt om udførelse af tjenesteydelser, der omfatter kystovervågning ved hjælp af luftfotografering, har undladt at offentliggøre en bekendtgørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, selv om dette er foreskrevet i direktivet, og
 - det uberettiget har tildelt den omhandlede kontrakt på grundlag af en forhandlingsprocedure uden forudgående bekendtgørelse.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge Kommissionen har den belgiske regering ikke angivet, at udførelsen af den omhandlede tjenesteydelse skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger, idet virksomheder, der er i besiddelse af det krævede sikkerhedscertifikat, må udføre kontrakten uden derved at iagttage særlige sikkerhedsforanstaltninger.

Selv om den omhandlede kontrakt omfatter tjenesteydelser vedrørende luftfotografering, der i sig selv skulle kunne falde inden for CPC-referencenummer 87504.1 »Luftfotografering«, omfatter kontrakten en meget videre genstand, der er snævert forbundet med det program for overvågning, som myndighederne har opstillet for kystzonen, og som med henblik på at garantere sikkerheden for kysten og dens indbyggere er rettet

mod at opnå en passende indsigt i, hvordan kystområdet påvirkes. Derfor falder kontrakten ind under de kategorier, der er anført under CPC-referencenummer 86753 (»Landmåling«) og -nummer 86754 (»Kortfremstilling«) og dermed under de tjenesteydelser, der er angivet i direktivets Bilag I A, Kategori 12: »Arkitektvirksomhed, rådgivende ingeniørvirksomhed, byplanlægning og landskabsarkitektur, hermed beslægtet teknisk-videnskabelig konsulentvirksomhed ...«. I medfør af direktivets artikel 8 skal aftaler, hvis genstand er de i bilag I A opførte tjenesteydelser, indgås i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit III til VI (der omfatter offentliggørelse af en vejledende bekendtgørelse og en bekendtgørelse i EF-tidende og anvendelse af et offentligt udbud eller begrænset udbud).

Endelig kan Kommissionen ikke acceptere henvisningen til direktivets artikel 11, stk. 3, litra b), navnlig ikke til de deri anførte tekniske grunde. Det er meget usandsynligt, at der ikke i andre medlemsstater med en kyststrækning skulle findes nogen virksomheder, der teknisk og økonomisk er i stand til at udføre kontrakten.

(¹) EFT 1992 L 209, s. 1.

Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-254/01)

(2001/C 245/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2001 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Huttunen og M. Wolfcarius, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Finland ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 96/48/EF(¹), hvorved den har tilsidesat de forpligtelser, der følger af det nævnte direktiv, og at den alene har efterkommet forpligtelsen til at give underretning om det organ, der omhandles i direktivets artikel 20, stk. 1.
2. Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab bestemmer, at et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til.

Ifølge artikel 10, stk. 1, i den nævnte traktat skal medlemsstaterne træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

Denne forpligtelse, der fremgår direkte af traktaten, er udtrykkelig gentaget i artikel 23 i direktiv 96/48/EF, ifølge hvilken medlemsstaterne skal ændre og vedtage deres love og administrative bestemmelser, således at anvendelse af interoperabilitetskomponenter og ibrugtagning og drift af delsystemer, som er i overensstemmelse med dette direktiv, tillades senest 30 måneder efter direktivets ikrafttræden. Medlemsstaterne skal straks underrette Kommissionen herom. Det skal i forbindelse med det anførte bemærkes, at direktivets kapitel III og IV er fuldt ud gældende og anvendelige, selv om de tekniske specifikationer for interoperabilitet, der skal udarbejdes i henhold til kapitel II, ikke foreligger.

Den finske regering har henvist til Trafikministeriets bekendtgørelse af 3. marts 1999, hvorved det nævnte ministerium bestemte, at Ratahallintokeskus (Jernbanedirektoratet) skulle virke som det kontrolorgan, der omhandles i artikel 20 i det nævnte direktiv 96/48/EF om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog. I øvrigt har Trafikministeriet pålagt Ratahallintokeskus, at det i sine tekniske instruktioner tager hensyn til de tekniske specifikationer for interoperabilitet, der fastsættes i medfør af direktivet.

Ud over den nævnte bekendtgørelse har den finske regering ikke givet underretning om andre lovgivningsmæssige eller administrative foranstaltninger, på grundlag af hvilke Kommissionen kan kontrollere, at såvel den finske lovgivning som de gældende administrative bestemmelser tillader anvendelse af interoperabilitetskomponenter for transeuropæiske højhastighedstog, såvel som ibrugtagning og drift af delsystemer, som er i overensstemmelse med direktivet. Finland har alene meddelt, at det er ved at udarbejde en samlet reform af jernbanelovgivningen, og at det med henblik på at efterkomme det nævnte direktiv er hensigten, at reformen skal omfatte passende regler om højhastighedstog.

(¹) Rådets direktiv 96/48/EF af 23.7.1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog (EFT L 235, s. 6).

Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-257/01)

(2001/C 245/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2001 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dominique Maidani og Carmel O'Reilly, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Rådets forordning (EF) nr. 789/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med behandling af visumansøgninger annulleres⁽¹⁾.
2. Rådets forordning (EF) nr. 790/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med grænsekontrol og grænseovervågning annulleres⁽²⁾.
3. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør gældende, at Rådet i strid med traktatens artikel 220 og artikel 1 i afgørelse 1999/468⁽³⁾ fejlagtigt og uretmæssigt har forbeholdt sig gennemførelsesbeføjelser, og at Rådet under alle omstændigheder hverken tilstrækkeligt eller korrekt har begrundet, at det har forbeholdt sig gennemførelsesbeføjelser. Kommissionen har endvidere den opfattelse, at proceduren i artikel 2 i forordning nr. 789/2001 og artikel 2 i forordning nr. 790/2001, hvorved medlemsstaterne selv i det væsentlige kan foretage ændringer i visse faktiske oplysninger, der findes i henholdsvis de fælles konsulære visuminstruktioner til de diplomatiske missioner og faste konsulater, i eksekutivkomité-afgørelse SCH/Com-ex (98) 56, SCH/Com-ex (99) 14 og SCH/Com-ex (94) 15, og i håndbogen, er uretmæssig og i strid med traktatens artikel 202.

⁽¹⁾ EFT L 116 af 26.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ EFT L 116 af 26.4.2001, s. 5.

⁽³⁾ Rådets afgørelse af 28.6.1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23).

Sag anlagt den 3. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-258/01)

(2001/C 245/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2001 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernard Mongin og Francisco Miguel França, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i medfør af artikel 6, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 94/57/EF⁽¹⁾ om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, idet den ikke har gennemført direktivets artikel 6, stk. 1 og 4, og særligt ikke har etableret et samarbejdsforhold reguleret i en formel, skriftlig, ikke-diskriminerende aftale eller en tilsvarende retligt bindende ordning med klassifikationselskaberne og ikke har meddelt Kommissionen præcise oplysninger om dette samarbejdsforhold.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktiv 94/57/EF er blevet gennemført i den portugisiske retsorden ved decreto-lei (lovdekret) nr. 115/96 af 6. august 1996.

I overensstemmelse med de oplysninger, Kommissionen har modtaget gennem det udvalg, der er oprettet i medfør af artikel 7 i direktiv 94/57/EF, overdrager den portugisiske stat opgaver til visse klassifikationselskaber (American Bureau of Shipping, Bureau Veritas, Det Norske Veritas, Germanischer Lloyd, Lloyd's Register of Shipping, Nippon Kaiji Kyokai). Kommissionen er af den opfattelse, at de formelle, skriftlige, ikke-diskriminerende aftaler eller tilsvarende retligt bindende ordninger (artikel 6, stk. 2, i direktiv 94/57/EF), der fastlægger, hvilke særlige opgaver og funktioner organisationerne skal varetage, og som skal indgås eller vedtages og fremsendes til Kommissionen straks efter overdragelsen af opgaverne, endnu ikke er blevet indgået, hvilket de portugisiske myndigheder endvidere har anerkendt. Endvidere bestemmes det i artikel 6, stk. 4, i direktiv 94/57/EF, at hver medlemsstat også skal meddele Kommissionen præcise oplysninger om det samarbejdsforhold, der er etableret med klassifikationselskaberne. De portugisiske myndigheder har imidlertid endnu ikke meddelt disse oplysninger til Kommissionen, som siden skal fremsende dem til de øvrige medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20.

Sag anlagt den 4. juli 2001 af Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-260/01)

(2001/C 245/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. juli 2001 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Europa-Parlamentet ved R. Passos og A. Caiola, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- I henhold til EF-traktatens artikel 230 annulleres: Rådets afgørelse 2001/264/EF af 19. marts 2001 om vedtagelse af Rådets sikkerhedsforskrifter.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af EF-traktaten, navnlig artikel 255: det fremgår af en undersøgelse af artikel 255 EF og 207 EF, at Rådets retsakt i henhold til artikel 207 EF skal være i overensstemmelse med de generelle principper og de begrænsninger, der er fastsat i den grundlæggende retsakt, og som findes i artikel 255, stk. 2, EF. Det er væsentligt, at dette normative hierarki fuldt ud overholdes af Parlamentet, Rådet og Kommissionen, således at retsakten, der er vedtaget ved fælles beslutningstagning i henhold til artikel 255, stk. 2, EF, får sin fulde virkning. For at have denne virkning skal retsakten i henhold til fælles beslutningstagning imidlertid først vedtages, og først derefter er de tre institutioner berettiget til at fastsætte deres »særlige bestemmelser«, der regulerer offentlighedens ret til aktindsigt i deres dokumenter. Denne retsakt, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, blev vedtaget den 30. maj 2001. Mens Europa-Parlamentet og Kommissionen har overholdt det normative hierarki i EF-traktatens artikel 255, har Rådet tilsidesat det ved den 19. marts 2001 at have vedtaget den anfægtede afgørelse, der krænker denne bestemmelse i EF-traktaten.
- Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter: Det fremgår af den anfægtede afgørelses formål og indhold, at den ikke er begrænset til aspekter, der er uløseligt forbundet med Rådets interne funktion. Den anfægtede afgørelse har nemlig skabt retlige forpligtelser for hovedparten af medlemsstaterne og de decentraliserede agenturer. For at opfylde sådanne formål skulle Rådet imidlertid have anvendt en anden retshjemmel end artikel 207, stk. 3, EF og artikel 24 i Rådets afgørelse 2000/396 af 5. juni 2000, nemlig en hjemmel, der under alle omstændigheder bestemmer, at Kommissionen skal komme med initiativet til og Europa-Parlamentet skal deltage i lovgivningsprocessen, som EF-traktatens artikel 255 og/eller artikel 308. Rådet har dermed krænket et af Europa-Parlamentets prærogativer.

- Tilsidesættelse af pligten til loyalt at samarbejde, der er garanteret i artikel 10 EF: Rådet har vedtaget en gennemførelsesretsakt, før den grundlæggende retakt er blevet vedtaget af de kompetente myndigheder. På tidspunktet for vedtagelsen af Rådets afgørelse — nemlig den 19. marts 2001 — var den lovgivningsproces, der skulle føre til vedtagelsen af den i artikel 255, stk. 2, fastsatte retsakt, meget fremskreden. Rådet har intet sted i den anfægtede afgørelses tekst nævnt de hastende omstændigheder, der begrunder dets adfærd; Rådet har i øvrigt på intet tidspunkt meddelt Parlamentet, at vedtagelsen af dets sikkerhedsforskrifter var af hastende karakter.
- Tilsidesættelse af princippet om ligevægt mellem institutionerne.

Appel iværksat den 5. juli 2001 af Carla Giuliatti til prøvelse af dom afsagt den 2. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-167/99 og T-174/99, Carla Giuliatti m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-263/01 P)

(2001/C 245/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. juli 2001 iværksat appel af Carla Giuliatti ved S. Diana, og med valgt adresse i Bruxelles, til prøvelse af dom afsagt den 2. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-167/99 og T-174/99, Carla Giuliatti m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans den 2. maj 2001 afsagte dom i de forenede sager T-167/99 og T-174/99 ophæves.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale appellsagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af retten til kontradiktion:

Appellanten er først ved afslutningen af den skriftlige forhandling for Retten blevet underrettet om fordelingen af de 250 ansøgere, der fik adgang til prøverne, på de to fagområder, udvælgelsesprøven omfattede, og er ikke blevet underrettet om fordelingen af ansøgningerne på fagområderne. Sagsøgeren har således ikke været i stand til at bevise udvælgelseskomitéens forskelsbehandling af ansøgerne.

— Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet:

Retten undlader at drage alle de logiske konsekvenser af udvælgelseskomitéens beslutning om at annullere visse spørgsmål og ikke tage besvarelsen af dem i betragtning.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. juni 2001 af Tribunal de Grande Instance de Dinan i sagen Anklagemyndigheden — civil part: Comité Région pêches maritimes mod Annie Pansard, Gérard Bourret og Marc Kermarrec

(Sag C-265/01)

(2001/C 245/25)

Ved kendelse afsagt den 28. juni 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. juli 2001, har Tribunal de Grande Instance de Dinan i sagen Anklagemyndigheden — civil part: Comité Région pêches maritimes mod Annie Pansard, Gérard Bourret og Marc Kermarrec forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Skal jakobsmuslinger, der — ved hjælp af fiskerfartøjer indregistreret i Frankrig (Saint-Brieuc og Saint-Malo) — er fisket i farvandene omkring Jersey (Les Minquiers) på grundlag af en licens, som er udstedt af myndighederne på Jersey, anses for at være importerede produkter, selv om det efter fransk ret er lovgivningen i den stat, hvis flag fiskerfartøjet fører, der finder anvendelse på fangsten?
- Rejser bestemmelserne i Maastricht-traktaten om forbud mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner tvivl om gyldigheden af bekendtgørelsen af 19. marts 1980, der forbyder losning af jakobsmuslinger i en periode med fangstforbud?

Sag anlagt den 10. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-272/01)

(2001/C 245/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. juli 2001 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Teresa Figueira og Gregorio Valero Jordana, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktiv 76/160/EØF⁽¹⁾, navnlig forpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, med bilaget og med artikel 1, stk. 2, samt forpligtelserne i henhold til artikel 6, stk. 1 og 2, idet den
 - ikke har vedtaget de bestemmelser, der er nødvendige for, at badevandskvaliteten er i overensstemmelse med de grænseværdier, der er fastsat i medfør af direktivets artikel 3
 - ikke har gennemført prøveudtagninger med den mindstehyppighed, der er fastsat i bilaget til direktivet
 - ikke har angivet alle de indenlandske badeområder, der findes i Portugal.
- b) Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Selv om der i medfør af artikel 395 i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og afsnit III, nr. 3, i aktens bilag XXXVI blev givet udsættelse indtil den 31. december 1992, var niveauet for den manglende overensstemmelse med de bindende værdier, der er fastsat i direktivet, i badesæsonen 2000 7,8 % for kystbadeområderne og 31 % for de indenlandske badeområder, hvilket endog var en nedgang i overensstemmelsen sammenlignet med året 1999.

Hvad endvidere angår de indenlandske badeområder har de portugisiske myndigheder stadig ikke angivet alle de indenlandske områder, hvor badning finder sted. Der foreligger en afvigelse mellem det angivne antal indenlandske badeområder (26) og antallet af »strande ved flodbreder«, således som betegnet af de portugisiske myndigheder, for hvilke der kan modtages fællesskabsstøtte (91).

Selv om der i Portugal har fundet prøveudtagning sted med 100 % såvel i kystbadeområder som i de indenlandske badeområder, har denne procentsats udelukkende relation til de angivne badeområder. Idet Den Portugisiske Republik ikke har overholdt mindstehyppigheden af prøveudtagninger, fordi der er blevet angivet et utilstrækkeligt antal indenlandske badeområder, har den således tilsidesat sine forpligtelser ifølge direktivets artikel 6, stk. 1 og 2.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/160/EØF af 8.12.1975 om kvaliteten af badevand (EFT 1976 L 31, s. 1.).

Sag anlagt den 12. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-274/01)

(2001/C 245/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. juli 2001 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Wolfcarius, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 98/76/EF af 1. oktober 1998 om ændring af direktiv 96/26/EF om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og erhvervet personbefordring ad landevej samt om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed inden for indenlandsk og international transport⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktivets artikel 2, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 1. oktober 1999, og at de straks underretter Kommissionen herom.

Belgien har endnu ikke truffet de nødvendige foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 277 af 14.10.1998, s. 17.

Appel iværksat den 13. juli 2001 af Europa-Parlamentet til prøvelse af dom afsagt den 3. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-99/00, Ignacio Samper mod Europa-Parlamentet

(Sag C-277/01 P)

(2001/C 245/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. juli 2001 iværksat appel af Europa-Parlamentet ved H. von Herten og D. Moore, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 3. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-99/00, Ignacio Samper mod Europa-Parlamentet.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Rettens dom ophæves.
- Domstolen træffer endelig afgørelse om, at Europa-Parlamentet frifindes for Ignacio Samper's annullationspåstand.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten for at denne træffer afgørelse om Ignacio Samper's annullationspåstand.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentet har gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig bevisbedømmelse og overskredet grænserne for domstolsprøvelse.

Urigtig bevisbedømmelse:

Det er med urette, at Retten i dommens præmis 40 fastslår, at kriteriet »afgørende« ifølge ansættelsesmyndighedens afgørelse skulle være omfanget af de opgaver, der skulle varetages, personlig indsats og denne indstats set i forhold til disse opgaver. I beslutningen anføres der imidlertid ikke andre oplysninger end dem, der fremgår af bedømmelsesrapporterne, og der henvises blot til en sammenligning af opgaverne som begrundelse for afgørelsen om at forkaste Forfremmelsesudvalgets forslag.

Det er endvidere med urette, at Retten i dommens præmis 47 fastslår, at Forfremmelsesudvalgets vurdering var begrundet i en antagelse om, at sagsøgeren havde haft tilpasningsvanskeligheder i forbindelse med udøvelsen af sin funktion som chef for Europa-Parlamentets Informationskontor i Madrid. Ifølge referatet fra udvalgets møde er der imidlertid kun tale om Forfremmelsesudvalgets formands vurdering, og han deltager end ikke i afstemningen i udvalget.

Endelig har Retten med urette i dommens præmis 48 fastslået, at forfremmelsesudvalget udelukkende har lagt de bedømmelser til grund, der er givet i bedømmelsesrapporterne. Det fremgår faktisk af referatet af udvalgets møde, at det havde besluttet at tage hensyn til omfanget af de opgaver, sagsøgeren havde varetaget, og derfor at foretage en ny vurdering heraf.

Grænserne for domstolsprøvelsen:

Retten har sat sin subjektive bedømmelse af sagsøgerens fortjenester i stedet for Forfremmelsesudvalgets bedømmelse. Der er tale om et paritetisk udvalg, og dets anbefaling om ikke at forfremme sagsøgeren under forfremmelsesproceduren for 1997 var blevet enstemmigt vedtaget af udvalgets medlemmer.

Det er med urette, at Retten i dommens præmis 53 har fastslået, at sagsøgeren har udøvet sin funktion som chef for Informationskontoret med succes, idet den herved har undladt at foretage en objektiv sammenligning af sagsøgeren og dennes kolleger.

Retten har i dommens præmis 53 med urette udtalt, at ansættelsesmyndigheden ikke har bedømt de opgaver, sagsøgeren faktisk har varetaget med succes, korrekt. Denne subjektive bedømmelse gør det imidlertid ikke muligt at konkludere, at Forfremmelsesudvalget har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 13. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-278/01)

(2001/C 245/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. juli 2001 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien ikke har efterkommet De Europæiske Fællesskabers Domstols dom af 12. februar 1998 i sag C-92/96⁽¹⁾, og at det således har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 228 EF, idet det — i strid med de forpligtelser, der følger af artikel 4 i direktiv 76/160/EØF om kvaliteten af badevand⁽²⁾ — ikke har truffet de fornødne foranstaltninger for at sikre, at kvaliteten af badevandet i ferskvandsbadeområderne på spansk område er bragt i overensstemmelse med de grænseværdier, der er fastsat i medfør af artikel 3 i det nævnte direktiv.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at indbetale til Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber på kontoen »Det Europæiske Fællesskabs egne indtægter« en tvangsbøde på 45 600 EUR for hver dag, gennemførelsen af de fornødne foranstaltninger til opfyldelse af dommen i sag C-92/96 er forsinket. Bøden løber fra afsigelsen af dommen i den foreliggende sag indtil den dag, hvor dommen i sag C-92/96 er efterkommet.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I dom af 12. februar 1998, sag C-92/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien, fastslog Domstolen, at Kongeriget Spanien havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand, idet det ikke havde truffet de fornødne foranstaltninger for at sikre, at kvaliteten af badevandet i ferskvandsbadeområderne på spansk område var bragt i overensstemmelse med de grænseværdier, der fastsat i medfør af direktivets artikel 3.

Det fremgår af artikel 228, stk. 1, EF, at Kongeriget Spanien er forpligtet til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

Der er ingen tvivl om, at Kongeriget Spanien for lang tid siden burde have truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kvaliteten af badevandet blev bragt i overensstemmelse med de grænseværdier, der er fastsat i medfør af direktivets artikel 3. Der er forløbet mere end to år mellem tidspunktet for dommens afsigelse og den begrundede udtalelse, uden at den spanske regering har truffet nogen form for foranstaltninger.

Kommissionen har i medfør af artikel 228, stk. 2, EF nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien pålægges en tvangsbøde på 45 600 EUR for hver dag, gennemførelsen af de fornødne foranstaltninger til opfyldelse af dommen i sag C-92/96 er forsinket, regnet fra afsigelsen af dommen i den foreliggende sag.

⁽¹⁾ Sml. 1998 I, s. 505.

⁽²⁾ Rådets direktiv af 8.12.1975 (EFT L 31 af 5.2.1976, s. 1).

Sag anlagt den 16. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-279/01)

(2001/C 245/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. juli 2001 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som ændret ved direktiv 97/62/EF⁽²⁾, idet det ikke har gennemført direktivets artikel 4, stk. 5, artikel 5, stk. 4, artikel 6, stk. 2, 3 og 4, artikel 12, artikel 15 og artikel 16 korrekt i den nationale lovgivning.
- Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I direktivets artikel 4, stk. 5, bestemmes det, at en lokalitet er omfattet af bestemmelserne i artikel 6, stk. 2, 3 og 4, så snart den er opført på listen i artikel 4, stk. 2, tredje afsnit. I henhold til de svenske bestemmelser, der er blevet meddelt Kommissionen, skal regeringen eller den myndighed, som regeringen udpeger, løbende føre en fortegnelse over naturområder, som bør beskyttes i henhold til internationale forpligtelser eller nationale målsætninger om beskyttelse af sådanne områder. Et område, som optages i fortegnelsen, skal prioriteres i det fortegnelse. Det forhold, at Naturvårdsverket har en fortegnelse over naturområder, som bør beskyttes, har ikke i sig selv de retsvirkninger, der er foreskrevet i artikel 6, stk. 2, 3 og 4.

I artikel 5, stk. 4, bestemmes det, at en lokalitet er omfattet af beskyttelsen i henhold til artikel 6, stk. 2, under den bilaterale samrådsprocedure, der indledes mellem en medlemsstat og Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 1, og indtil Rådet træffer afgørelse i henhold til artikel 5, stk. 3. I henhold til de meddelte svenske regler gælder den retlige beskyttelse i henhold til artikel 6, stk. 2, ikke, før der er truffet afgørelse om at opføre området i en særlig fortegnelse. Den beskyttelse, som gælder fra dette tidspunkt, er heller ikke tilstrækkelig til at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 6, stk. 2.

I artikel 6, stk. 2, bestemmes det, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger. Bestemmelsen forudsætter, at medlemsstaterne råder over foranstaltninger, hvorved deres myndigheder kan standse en aktivitet, som kan forringe naturtyper og levesteder for arter eller skabe forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget. De meddelte svenske regler indeholder ingen bestemmelser, hvorefter myndighederne kan standse en aktivitet, som kan forringe naturtyper og levesteder for arter eller skabe forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget.

I artikel 6, stk. 3, fastlægges det, hvordan planer og projekter, som kan påvirke det særlige bevaringsområde væsentligt, skal forvaltes. Disse regler kræver en fuldstændig og nøjagtig gennemførelse i nationale bestemmelser. Det sæt af regler, som i svensk ret skal inkorporere artikel 6, stk. 3, omfatter ikke alle projekter og planer, som uden for området kan tænkes at påvirke et bevaringsområde væsentligt. Den svenske lovgivning foreskriver heller ikke, at alle planer skal vurderes i henhold til artikel 6, stk. 3.

I artikel 6, stk. 4, fastsættes der visse undtagelsesbestemmelser i forhold til reglerne om beskyttelse med hensyn til særlige bevaringsområder. Hvis en plan eller et projekt, på trods af at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000 beskyttes. På baggrund af retssikkerhedsprincippet skal artikel 6, stk. 4, på grund af sin karakter af undtagelsesbestemmelse gengives ordret i retligt bindende nationale regler. Den svenske lovgivning, som inkorporerer artikel 6, stk. 4, opfylder ikke dette krav om retssikkerhed, eftersom direktivets undtagelsesbestemmelser ikke klart gengives i den svenske lovgivning.

I henhold til artikel 12, stk. 1, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at indføre en streng beskyttelsesordning for de dyrearter, der er nævnt i bilag IV, litra a), ved at indføre de forbud, der er opregnet i artikel 12, stk. 1, litra a)-d). Den svenske lovgivning og de heri indførte og vedtagne ændringer omfatter ikke alle de arter, der er nævnt i bilag IV, litra a). I artikel 12, stk. 1, litra b), c) og d), angives visse aktiviteter, som medlemsstaten skal forbyde. I den svenske lovgivning findes der ikke bestemmelser, som i tilstrækkelig udstrækning inkorporerer artikel 12, stk. 1, litra b), c) og d).

I henhold til artikel 12, stk. 4, kræves det, at medlemsstaterne indfører en ordning med tilsyn med uforsætlig indfangning eller drab af de dyrearter, der er nævnt i bilag IV, litra a). Den svenske lovgivning omfatter ikke samtlige arter, der er nævnt i bilag IV, litra a).

I henhold til artikel 15 kræves det, at medlemsstaterne forbyder anvendelse af de i bilag VI omhandlede metoder og former for indfangning osv. af de arter, som er nævnt i bilag V, litra a), og ved anvendelse af fravigelser efter artikel 16 af de arter, der er nævnt i bilag IV, litra a). Retten til at fravige forbuddet i artikel 15 er begrænset til de situationer, der er angivet i artikel 16. I henhold til svensk ret har regeringen og myndighederne imidlertid i visse tilfælde et frit skøn, når det drejer sig om at tillade fravigelser af de i artikel 15 nævnte forbudsbestemmelser.

I artikel 16, stk. 1, nævnes de situationer, hvor det er muligt at fravige bestemmelserne i artikel 12, 13, 14 og 15, litra a) og b). Det er en generel betingelse for en fravigelse, at der ikke findes nogen anden brugbar løsning, og at fravigelsen ikke hindrer opretholdelse af den pågældende bestands bevaringsstatus i dens naturlige udbredelsesområde. Desuden skal en af de i litra a)-e) anførte grunde foreligge. Af hensyn til retssikkerheden kræves det, at de situationer og krav, som opstilles i en undtagelsesbestemmelse som artikel 16, gengives ordret i nationale bestemmelser, eller at der foretages en direkte henvisning til direktivet. I henhold til den svenske lovgivning kan regeringen tillade fravigelser af forskellige grunde. De svenske undtagelsesbestemmelser er imidlertid ikke i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, og de henviser heller ikke til denne bestemmelse i direktivet.

(¹) Af 21.5.1992 (EFT L 206, s. 7).

(²) EFT L 305 af 8.11.1997, s. 42.

Sag anlagt den 17. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-282/01)

(2001/C 245/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. juli 2001 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernard Mongin og Francisco de Sousa Fialho, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Wagnercentret, Kirchberg, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til Rådets direktiv 98/18/EF(¹) af 17. marts 1998 om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe, idet den ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige med henblik på en gennemførelse af EF-traktatens artikel 249, stk. 3, og artikel 14 i direktiv 98/18/EF.
- Det fastslås subsidiært, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til samme bestemmelser, idet den ikke omgående har givet Kommissionen meddelelse om sådanne foranstaltninger.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den obligatoriske karakter af bestemmelserne i artikel 249 EF, stk. 3, pålægger medlemsstaterne at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre de direktiver, der er rettet til dem, i national ret. Den Portugisiske Republik har ikke, på trods af, at gennemførelsesfristen i artikel 14, stk. 1, i direktiv 98/18/EF er udløbet, og på trods af den særlige notifikationsbestemmelse i direktivets artikel 4, stk. 2, truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre direktivet i national ret, og den har under alle omstændigheder ikke givet Kommissionen meddelelse herom.

(¹) EFT L 144 af 15.5.1998, s. 1.

Sag anlagt den 19. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-286/01)

(2001/C 245/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. juli 2001 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Nemitz og B. Mongin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 32 i direktiv 98/10/EF(¹) og artikel 249 EF, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat alle de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for gennemførelsen af det nævnte direktiv, og særligt artikel 6, stk. 3 og 4, og artikel 10, 21 og 26.

- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 32 i direktiv 98/10/EF bestemmer, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 30. juni 1998, og at de straks underretter Kommissionen herom.

Det er ubestridt, at de franske myndigheder skal vedtage de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktivets artikel 6, stk. 3 og 4, og artikel 10, 21 og 26.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 26.2.1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjensten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 24).

Sag anlagt den 19. juli 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-287/01)

(2001/C 245/33)

Ved De Europæiske Fællesskaber Domstol er der den 19. juli 2001 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved P. Nemitz og B. Mongin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 3 i direktiv 97/51/EF⁽¹⁾ og artikel 249 EF, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat alle de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for gennemførelsen af direktivet.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 3 i direktiv 97/51/EF bestemmer, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 31. december 1997, og at de straks underretter Kommissionen herom.

Det er ubestridt, at de franske myndigheder skal vedtage de nødvendige bestemmelser for at efterkomme artikel 4, andet led, første afsnit, artikel 6, stk. 1, og stk. 3, litra a), og artikel 10, stk. 4, i Rådets direktiv 92/44/EØF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb⁽²⁾, som ændret ved direktiv 97/51/EF.

Kommissionen har endnu ikke modtaget underretning om foranstaltninger, som de franske myndigheder måtte have truffet med henblik herpå.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF af 6.10.1997 om ændring af Rådets direktiv 90/387/EØF og 92/44/EØF med henblik på tilpasning til konkurrenceforhold på telekommunikationsområdet (EFT L 295 af 29.10.1997, s. 23).

(2) EFT L 165 af 19.6.1992, s. 27.

RETTE I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 1. juni 2001 af Pescanova SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-119/01)

(2001/C 245/34)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pescanova SA, Chapela, Pontevedra (Spanien), ved Antonio Creus, Begoña Uriarte og Salvador Rodríguez.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 annulleres i det omfang den nedsætter den støtte, som Pescanova S.A. har fået tildelt i medfør af Kommissionens beslutning nr. C(94)3834/4 final af 21. december 1994 til oprettelse af et blandet selskab indenfor fiskeribranchen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning, der blev vedtaget dels under henvisning til forordning nr. 4253/88⁽¹⁾, navnlig dennes artikel 24, dels under henvisning til fiskeriaftalen mellem EF og Argentina⁽²⁾, fastsætter, at den fællesskabsstøtte, der blev ydet til sagsøgerne i 1994 på 1 824 813 EUR, skal reduceres til 1 351 995 EUR, hvilket medfører, at et beløb på 472 818 EUR skal tilbagebetales inden for en frist af 3 måneder fra beslutningen. Det er anført i beslutningen, at støtten reduceres med den begrundelse, at fiskerfartøjet Orense, der blev overført til Argentina i forbindelse med stiftelsen af det blandende selskab, ophørte med at fiske i argentinsk farvand uden først at opnå Kommissionens tilladelse hertil 16 måneder efter selskabets stiftelse, hvilket indebærer en væsentlig ændring i de betingelser, der lå til grund for tildeling af støtten.

Til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede beslutning gør sagsøgeren følgende anbringender gældende:

- *Manglende hjemmel:* Den anfægtede beslutning savner hjemmel, eftersom aftalen mellem EF og Argentina

ikke indeholder bestemmelser om fremgangsmåden i forbindelse med nedsættelse eller tilbagesøgning af den støtte, der er ydet til blandende selskaber inden for rammerne af denne aftale. Beslutningen henviser heller ikke til nogen fællesskabsretlig regel, hvoraf en sådan fremgangsmåde fremgår. Desuden har Kommissionen ikke på noget tidspunkt under forløbet redegjort for de konkrete regler i aftalen mellem EF og Argentina eller de betingelser i beslutningen om tildeling af støtte, som den finder, at sagsøgeren har tilsidesat. Sagsøgeren gør gældende, at der hverken foreligger nogen tilsidesættelse af aftalen mellem EF og Argentina eller af beslutningen om tildeling af støtte, og at den anfægtede beslutning bør annulleres, idet Kommissionen anlagde et urigtigt skøn vedrørende spørgsmålet om tilsidesættelse af de nævnte regler, da den vedtog den beslutning, der efter sagsøgerens opfattelse savner hjemmel.

- *Tilsidesættelse af god forvaltningsskik og kontradiktionsprincippet:* Kommissionen har ikke taget hensyn til de bemærkninger, der er anført i de skrivelser, som sagsøgeren gentagne gange har sendt til Kommissionen under den administrative procedure.
- *Manglende begrundelse:* I beslutningen henviser Kommissionen ikke til de retsregler, som den mener, er blevet tilsidesat. Den omtaler heller ikke de faktiske omstændigheder, der fik Orense til at ophøre med at fiske i argentinsk farvand, hvilket indebærer, at den heller ikke redegør for grundene til, at disse omstændigheder ikke kan betegnes som »force majeure«, der kan berettigge til en nedsættelse af det beløb, der skal betales tilbage, og heller ikke for grundene til, at den ikke finder, at en sådan nedsættelse kan komme på tale.
- *Tilsidesættelse af princippet om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning:* Sagsøgeren kunne under ingen omstændigheder have forudset den mulighed, at Kommissionen ville indlede en administrativ procedure med henblik på nedsættelse af støtten, som ikke var omhandlet i de relevante retsregler, specielt ikke når der henses til Kommissionens praksis på daværende tidspunkt og dens manglende reaktion, da selskabet meddelte de argentinske myndigheder, at man ville forlade argentinsk farvand.

(1) Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19.12.1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1).

(2) Rådets forordning (EØF) nr. 3447/93 af 28.9.1993 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Argentinske Republik om forbindelserne på havfiskeriområdet (EFT L 318 af 20.12.1993, s. 1).

Sag anlagt den 8. juni 2001 af José Martí Peix, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-125/01)**

(2001/C 245/35)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af José Martí Peix, Huelva (Spanien), ved advokat Ramón García-Gallardo og advokat María Dolores Domínguez Pérez.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Den endelige beslutning K(2001) 679, hvorved den støtte, som blev ydet til José Martí Peix, SA, i medfør af Kommissionens endelige beslutning K(91) 2474 af 16. december 1991, som ændret ved den endelige beslutning/4 K(93) 1131 af 12. maj 1993, til stiftelse af et blandet selskab inden for fiskerisektoren (SM/ESP/17/91), blev nedsat, annulleres.
- Der anordnes enhver anden foranstaltning, som Domstolen måtte finde hensigtsmæssig med henblik på at få Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 233 EØF og til helt konkret at foretage en ny vurdering af situationen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale samtlige omkostninger i forbindelse med sagen til sagsøgerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Formålet med søgsmålet er at få annulleret en kommissionsbeslutning, hvorved den støtte, der blev ydet i forbindelse med stiftelsen af et blandet selskab inden for fiskerisektoren, nedsættes. Sagsøgeren gør gældende, at den nævnte beslutning må betragtes som en nullitet, i det omfang de uregelmæssigheder, som Kommissionen påstår, at den har konstateret, ikke kan betragtes som sådanne. Til støtte herfor anfører sagsøgeren følgende fire argumenter.

- 1) Sagsøgeren gør gældende, at beslutningen må betragtes som en nullitet, idet de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for nedsættelsen af støtten, var forældet på det tidspunkt, hvor beslutningen blev vedtaget. Det forholder sig nemlig således, at Kommissionen ikke har taget nogen form for administrative skridt i sagen gennem flere år, og den har først nedsat støtten på et tidspunkt, hvor fristen herfor i gældende ret var udløbet.

- 2) For det tilfælde, at Domstolen skulle nå frem til, at der ikke er indtrådt forældelse i medfør af fællesskabsretten, gøres det subsidiært gældende, at beslutningen er udtryk for tilsidesættelse af god og omhyggelig forvaltningsskik, da beslutningen efterlader sagsøgeren i en usikker juridisk situation, som følge af tilsidesættelsen af dels sagsøgerens beskyttelsesværdige interesser dels de grundlæggende principper, der har fundet udtryk i fællesskabernes retspraksis.

Det bemærkes ligeledes, at længden af det tidsrum, der er forløbet, siden de begivenheder, som Kommissionen har kritiseret, indtraf, taler for, at Kommissionen har overskredet den frist, der med rimelighed kan forventes at gælde i forbindelse med vedtagelse af en beslutning, der skader sagsøgerens interesser væsentligt omfang. Kommissionen tog navnlig ikke skridt til nedsættelse af støtten umiddelbart efter, at sagsøgeren i de periodiske aktivitetsrapporter havde orienteret om de faktiske forhold, men forholdt sig fuldstændig passiv i næsten seks år.

- 3) For det tilfælde, at Domstolen måtte nå frem til, at Kommissionen har vedtaget beslutningen inden for en rimelig frist, gør sagsøgeren gældende, at beslutningen materielt set er ugyldig,

- idet nedsættelse af støtten for så vidt angår det fartøj, der forliste, blev vedtaget efter, at Kommissionen havde anlagt en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, idet Kommissionen hævder, at den har modtaget »fejlagtige informationer«, hvilket ikke er tilfældet. Desuden støtter Kommissionen sin beslutning på, at der er sket en tilsidesættelse af forpligtelsen til at erstatte det forliste fartøj, en forpligtelse, som ikke fremgik af den lovgivning, der fandt anvendelse på daværende tidspunkt

- idet Kommissionen for så vidt angår de øvrige fartøjer har kritiseret, at den ikke fik meddelelse om, at de forlod det lands farvand, der er nævnt i beslutningen om tildeling af støtten. Der er tale om en ren administrativ formalitet, som ikke tager højde for den omstændighed, at de omhandlede skibe fortsat er operationelle i et andet blandet selskab, og fortsat lever op til formålet med stiftelsen af det oprindelige selskab.

**Sag anlagt den 8. juni 2001 af S.A. Eduardo Vieira mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-126/01)

(2001/C 245/36)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af S.A. Eduardo Vieira, Vigo (Spanien), ved advokaterne Ramón García-Gallardo og Maria Dolores Domínguez Pérez.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Sagen forenes med sag T-44/01.
- Kommissionens beslutning K(2001) 680, endelig udg., af 19. marts 2001 om nedsættelse af den støtte, der blev ydet til »Sociedad Anónima Eduardo Vieira« i medfør af Kommissionens beslutning K(95) 1910 af 25. juli 1995, som ændret ved beslutning K(96) 584/2, endelig udg., af 4. marts 1996, til stiftelse af et blandet selskab inden for fiskerisektoren (ARG/ES/SM/26-94), annulleres.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren samtlige omkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har støttet sin beslutning om nedsættelse af den finansielle fællesskabsstøtte⁽¹⁾ på den omstændighed, at det argentinske fællesforetagende, der ejede fiskerfartøjet, besluttede, at dette skulle fiske i internationalt farvand, dvs. uden for argentinsk territorialfarvand. Dette skridt, der efter Kommissionens opfattelse er uberettiget, er endvidere aldrig blevet godkendt af Kommissionen.

Sagsøgeren gør gældende, at den anfægtede beslutning er ugyldig. Til støtte herfor anfører sagsøgeren følgende to argumenter:

- Det gøres for det første gældende, at Kommissionen har anvendt en urigtig hjemmel med henblik på fastlæggelsen af proceduren for beslutningen om nedsættelse og for beregningen af dennes størrelse.

Aftalen mellem EF og Argentina indeholder ingen bestemmelser om muligheden for at suspendere, ophæve eller nedsætte den fællesskabsstøtte, der er ydet til stiftelse af et blandet selskab, og heller ingen henvisning til de generelle regler på dette område. Stillet over for dette hul i lovgivningen har Kommissionen valgt helt at se bort fra, at der findes en særlig juridisk ramme, nemlig en international aftale (*lex specialis-princippet*), og har derefter anvendt de generelle regler vedrørende strukturfondene, der udelukkende finder anvendelse på forhold inden for Fællesskabet. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen burde have anvendt de generelle regler set i lyset af de særlige regler, der er indeholdt i en international aftale, og navnlig under hensyntagen til Den Blandede Komité's og de argentinske myndigheders rolle.

- Det gøres subsidiært gældende, at de påståede uregelmæssigheder, som Kommissionen har henvist til som grundlag for sin beslutning om at nedsætte støtten, reelt ikke eksisterer.

Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen fejlvurderet de faktiske omstændigheder i sagen og foretaget en urigtig fortolkning af aftalen mellem EF og Argentina, i det omfang det for det første var berettiget, at det selskab, der ejede fartøjet — det blendede selskab Vieira Argentina S.A. — besluttede, at fartøjet skulle forlade argentinsk territorialfarvand, idet selskabet traf denne beslutning på baggrund af dels den ringe bestand af kulmuler og dels de foranstaltninger, der blev truffet af de argentinske myndigheder, og dette var den eneste mulighed for at sikre selskabets rentabilitet og sikre en fortsat udnyttelse af det eksporterede fartøj; for det andet blev beslutningen truffet med de argentinske myndigheders udtrykkelige samtykke.

Sagsøgeren gør desuden gældende, at den anfægtede beslutning er usammenhængende, da den nedsætter den støtte, der er ydet til EF-rederen, uden at omtale den støtte, der er ydet til det blendede selskab (Vieira Argentina S.A.), der er ejer af fartøjet og ansvarlig for dets drift. Herved har Kommissionen endnu engang set bort fra, at der er tale om én støtte, der består af to uadskillelige dele.

⁽¹⁾ En støtte, der blev ydet af Kommissionen i 1995 inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 3447/93 af 28.9.1993 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Argentinske Republik om forbindelserne på havfiskeriområdet (EFT L 318, s. 1).

Sag anlagt den 12. juni 2001 af Carlo Ripa di Meana mod Europa-Parlamentet

(Sag T-127/01)

(2001/C 245/37)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. juni 2001 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Carlo Ripa di Meana ved avvocati Wilma Viscardini og Gabriele Donà.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- *Principalt* annulleres i henhold til EF-traktatens artikel 230 den afgørelse, der er truffet af Europa-Parlamentet — Afdelingen for Medlemmernes Finansielle Anliggender — den 26. marts 2001, j.nr. 106721 (som er sendt med almindelig post, og som sagsøgeren fik kendskab til den 4. april 2001), hvorved det blev meddelt Carlo Ripa di Meana, at hans pension som forhenværende medlem af Europa-Parlamentet var suspenderet, efter at han var blevet valgt til regionalrådet i regionen Umbrien.
- *Subsidiært* annulleres i henhold til EF-traktatens artikel 230 den afgørelse, der er truffet af Europa-Parlamentet — Afdelingen for Medlemmernes Finansielle Anliggender — den 26. marts 2001, j.nr. 106721, for så vidt som den vedrører suspensionen af Ripa di Meana's pension vedrørende valgperioden 1979/1984.
- *Under alle omstændigheder* tilpligtes Europa-Parlamentet at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er den samme som i sag T-83/99⁽¹⁾, anfægter sagsøgtets afgørelse om at stille hans pension som forhenværende medlem af Europa-Parlamentet i bero, efter at han er blevet valgt til regionalrådet i regionen Umbrien. Denne afgørelse er blevet truffet på grundlag af artikel 12 i Regolamento per gli assegni vitalizi dei deputati (de italienske bestemmelser, der finder anvendelse på medlemmerne af Deputeretkammeret i det italienske parlament). Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 2, stk. 1, i bilag III til Regulativ om Omkostningsgodtgørelser og Andre Godtgørelser til Europa-Parlamentets Medlemmer henviser til de italienske bestemmelser, for så vidt angår »størrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension«.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende:

- Artikel 2, stk. 1, i bilag III henviser ikke *sic et simpliciter* til de italienske bestemmelser, men sammenholder størrelsen af den pension, der oppebæres af de italienske

medlemmer af Europa-Parlamentet, med den pension, medlemmerne af det italienske parlament oppebærer. Følgelig bør Europa-Parlamentet ikke kunne begrænse retten til pension for ophørt virksomhed ved uretmæssigt at udvide suspensionen af pensionen for medlemmerne af det nationale parlament i henhold til artikel 12 i de italienske bestemmelser til også at omfatte dets egne medlemmer.

- Suspensionen af den pension, sagsøgeren oppebærer for sit tidligere virke i Europa-Parlamentet — efter at han har betalt store bidrag — blot fordi han for øjeblikket modtager et vederlag fra en anden »arbejdsgiver«, straffer ikke blot sagsøgeren urimeligt, men indebærer en ugrundet berigelse for Europa-Parlamentet.
- Sagsøgte administrerer et selvstændigt pensionssystem og kan derfor ikke tage sit udgangspunkt i det udtrykkelige ønske, der er fremsat af andre politiske myndigheder vedrørende andre selvstændige pensionsordninger, som gælder for andre personer.
- Det omhandlede fællesskabsregulativ indeholder ikke noget forbud mod kumulation af den pension, der tilkommer en europaparlamentariker, og andre indtægter, der er et resultat af anden virksomhed. Under alle omstændigheder vil suspension af et forhenværende medlems pension.
- Selv om en analog anvendelse af artikel 12 i de italienske bestemmelser anses for berettiget — kun kunne retfærdiggøres i tilfælde af, at han vælges til det nationale parlament og ikke også til regionalrådet.
- På det tidspunkt, hvor de italienske bestemmelser trådte i kraft den 1. januar 1998, havde sagsøgeren allerede erhvervet ret til pension for valgperioden 1979/1984.
- Selv om det måtte blive anset for berettiget at anvende artikel 12 i de italienske bestemmelser analogt, vil den suspension af pensionen, der er nærværende sags genstand, derfor kun kunne retfærdiggøres, for så vidt angår pensionen for valgperioden 1994/1999, men derimod ikke for pensionen for valgperioden 1979/1984.

⁽¹⁾ Dom af 26.10.2000 i de forenede sager T-83/99, Ripa di Meana, T-84/99, Leoluca Orlando og T-85/99, Gastone Parigi mod Europa-Parlamentet (endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser).

Sag anlagt den 7. juni 2001 af DaimlerChrysler Corporation mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-128/01)

(2001/C 245/38)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. juni 2001 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af DaimlerChrysler Corporation, Michigan (USA), ved T. Cohen Jehoram, advokatfirmaet De Brauw Blackstone Westbroek, Haag (Nederlandene).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Appellkammerets afgørelse annulleres, for så vidt den fastslår, at varemærket ikke opfylder betingelserne i artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 40/94 ⁽¹⁾.
- Harmoniseringskontoret pålægges at fastsætte en registreringsdato for ansøgningen om et EF-varemærke.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale DaimlerChrysler's omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger:	DaimlerChrysler Corporation
Det ansøgte EF-varemærke:	Figurmærke (kølerdesign) — ansøgning nr. 525048 for varer i klasse 12
Undersøgerens afgørelse:	Afvisning af ansøgningen
Appellkammerets afgørelse:	Afvisning af klagen
Søgsmålsgrunde:	Fejlagtig fortolkning af artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 3, i Rådets forordning nr. 40/94.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

Sag anlagt den 11. juni 2001 af José Alejandro S.L. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-129/01)

(2001/C 245/39)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. juni 2001 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af José Alejandro S.L., Elche (Alicante), ved D. Ignacio Temiño Cenicerros.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den foreliggende ansøgning opretholdes, og den anfægtede afgørelse (R 230/2001-1) af 20. marts 2001 fra Første Appellkammer, hvorved sagsøgerens klage over afgørelsen om at tage den indsigelse til følge, der er fremkommet fra Anheuser-Bush, Inc. mod ansøgningen mod registreringen af »Budmen« som et EF-varemærke (ansøgning nr. 30.221), der er indgivet af José Alejandro S.L. for varer i klasse 25, ændres, således at registrering som EF-varemærke af ansøgning nr. 30.221 i klasse 25 tillades i overensstemmelse med ansøgningen.
- Alternativt: den foreliggende ansøgning opretholdes, og den anfægtede administrative retsakt ændres, således at registrering som EF-varemærke af ansøgning nr. 30.221 tillades i klasse 25, men *kun for skotøj*.
- Hvad angår sagens omkostninger, skal hver part bære sine egne omkostninger, og hver part skal bære halvdelen af det fælles omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger:	José Alejandro S.L.
Det ansøgte EF-varemærke:	Ordmerket »BUDMEN« — ansøgning nr. 30.221 for visse varer i klasse 10, 16 og 25
Indehaver af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke:	Indsigeren
Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke:	Ordmerket »BUD«, der er registreret i Danmark, Det Forenede Kongerige og Irland for varer i klasse 16 og 25
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen blev taget til følge for så vidt angik varer i klasse 25
Appellkammerets afgørelse:	Afvisningen af klagen

Søgsmålsgrunde: Ingen forvekslingsrisiko i den forstand, udtrykket anvendes i artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker, idet der ikke er visuel eller fonetisk lighed mellem varemærkerne, ligesom varemærkerne ikke vedrører varer, der kan forveksles

Søgsmålsgrunde: Fejlagtig fortolkning af artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning nr. 40/94⁽¹⁾.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

Sag anlagt den 11. juni 2001 af Sykes Enterprises Incorp. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-130/01)

(2001/C 245/40)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. juni 2001 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Sykes Enterprises Incorp., Florida, USA, ved Eberhard Körner, Lichtenstein Körner & Partners, Stuttgart, Tyskland.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse af 7. marts 2001 i sag nr. R 0504/2000-3 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at offentliggøre det omhandlede varemærke.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger: Sykes Enterprises Inc.

Det ansøgte EF-varemærke: Ordmærket »real people, real solutions« — ansøgning nr. 1040534 for visse tjenesteydelser i klasse 35, 37 og 42

Undersøgerens afgørelse: Afvisning af ansøgningen

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen

Sag anlagt den 18. juni 2001 af Hans Fuchs Versandschlachtere KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-134/01)

(2001/C 245/41)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hans Fuchs Versandschlachtere KG, Duisburg (Tyskland) ved advokaterne Dr. Ulrich Schrömbges og Dr. Lothar Harings.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM med renter à 8 % p.a. fra 1. marts 2000.
- Subsidiært tilpligtes Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM med renter à 8 % p.a. fra 1. marts 2000.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Som led i et program for levering af landbrugsprodukter⁽¹⁾ til Den Russiske Føderation blev der gennemført to licitationer: en licitation for tilvejebringelse af produkterne, og en licitation med henblik på levering af produkterne til Rusland. Kommissionens forordning (EF) nr. 1135/1999⁽²⁾ skulle tjene som grundlag for tilvejebringelsen af produkterne og Kommissionens forordning (EF) nr. 1955/1999⁽³⁾ omhandlede leveringen.

Sagsøgeren afgav bud på tilvejebringelsen af svinekød til senere levering til Rusland og modtog tilslag på tilvejebringelse af et delparti. En anden fik tilslag på leveringen.

Parterne er uenige om, hvilke udgifter sagsøgeren skal bære i henhold til artikel 6 i forordning (EF) nr. 1135/1999 som tilslagsmodtager for tilvejebringelsen af landbrugsprodukterne.

Sagsøgeren gør gældende, at artikel 6 i forordning (EF) nr. 1135/1999 ikke pålægger den tilslagsmodtager, der tilvejebringer produktet, at indhente transportdokumenterne vedrørende leveringen af varerne til Rusland hos tilslagsmodtageren for transportens leverance, eller at betale udgifterne i forbindelse hermed. Alle udgifter, der opstår i forbindelse med den del af licitationen, der vedrører transporten, skal bæres af tilslagsmodtageren for transportens leverance. Det er overhovedet ikke muligt for den for tilvejebringelsen ansvarlige at fremlægge de rigtige transportdokumenter.

Subsidiært gør sagsøgeren til støtte for sine påstande gældende, at Kommissionen ikke har opfyldt sin oplysningspligt i henhold til forkontrakten. Da den omtvistede bestemmelse og dermed omfanget af de kontraktlige forpligtelser ikke er klarlagt, burde Kommissionen havde informeret sagsøgeren herom. Som følge af denne undladelse har sagsøgeren lidt tab.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2802/98 af 17.12.1998 om et program for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation (EFT L 349 af 24.12.1998, s. 12) og Kommissionens forordning (EF) nr. 111/1999 af 18.1.1999 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2802/98 (EFT L 14 af 19.1.1999, s. 3).

(²) EFT L 135 af 29.5.1999, s. 85.

(³) EFT L 242 a 14.9.1999, s. 13.

Sag anlagt den 19. juni 2001 af Stadtsportverband Neuss e.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-137/01)

(2001/C 245/42)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Stadtsportverband Neuss e.V., Neuss (Tyskland), ved Rechtsanwalt Heinz Günther Hüscher.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 9. april 2001 om krav om tilbagebetaling, fakturanr. 3240302372, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter Kommissionens afgørelse nævnt ovenfor om at kræve delvis refusion af et samlet beløb på 20 000 EUR, sagsøgeren havde fået udbetalt inden for rammerne af Eurathlon-programmet, på grund af ugrundet berigelse, idet der rejses krav om refusion om 31 911,11 DEM.

Sagsøgeren gør gældende, at de betingelser for at kræve tilbagebetaling af det udbetalte tilskud, som parterne indgik aftale om i forbindelse med ydelsen af støtten, ikke er opfyldt. Særligt udviser den endelige opgørelse vedrørende projektet ikke noget overskud, hvorfor afgørelsen om at kræve tilbagebetaling er retsstridig. Der tilkommer højst sagsøgte en forholdsmæssig andel på 18,4 % af overskuddet. Kommissionen har imidlertid rejst krav om betaling af det — forkert beregnede — samlede overskud.

I øvrigt påberåber sagsøgeren sig, at Kommissionens krav er forældet. Sagsøgeren anfører, at ISO 1994-foranstaltningen fandt sted i 1994, og at eventuelle krav om refusion opstod i det pågældende år. Debetnotaen er imidlertid fra den 9. april 2001 og er dermed udstedt mindst seks år efter den påståede fordrings opståen.

Sag anlagt den 19. juni 2001 af Comafrika SpA and Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-139/01)

(2001/C 245/43)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Comafrika SpA, Genova (Italien), og Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co., Hamburg (Tyskland), ved advokaterne Bernard O'Connor og Philip Bastos G. Martin, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling;
- Kommissionens forordning (EF) nr. 896/2001 annulleres i henhold til artikel 230 og 231 EF, for så vidt som den berører sagsøgerne, subsidiært, forordningens annulleres erga omnes;
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1121/2001 annulleres i henhold til artikel 230 og 231 EF, for så vidt som den berører sagsøgerne, subsidiært, forordningen annulleres erga omnes;

- i henhold til artikel 235 og artikel 288 EF tilpligtes Kommissionen at erstatte det tab, som sagsøgeren har lidt på grund af urigtig anvendelse af enten forordning nr. 896/2001 eller forordning nr. 1121/2001 eller begge disse forordninger, og at betale udligningsrenter på alle beløb, der tilkendes, fra den dato, da tabet indtrådte.
- der træffes enhver bestemmelse, som Retten finder nødvendig, navnlig anmodes Kommissionen i henhold til artikel 65 i procesreglementet for Retten i Første Instans om at fremlægge tal for den faktiske brug af licenser for 1994, 1995 og 1996; og
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet vedrører to forordninger:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 896/2001 af 7. maj 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til EF⁽¹⁾, og
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1121/2001 af 7. juni 2001 om fastsættelse af justeringskoefficienter til multiplikation af referencemængden for de enkelte traditionelle importører under importtoldkontingenterne for bananer⁽²⁾.

Sagsøgerne anfører, at

- Den metode, som Kommissionen har fastsat i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 896/2001 til beregning af de erhvervsdrivendes referencemængder, er retsstridig, da den fastsætter disse mængder ved henvisning til samlede tal, som Kommissionen må vide er væsentligt urigtige. Derudover udelukkes det ved forordning nr. 896/2001, at referencemængder kan korrigeres, enten af Kommissionen selv eller af medlemsstaterne som dennes befuldmægtigede.
- Forordning nr. 1121/2001 fastsætter sagsøgerens ret til licenser for andet halvår af 2001 og er udstedt i henhold til artikel 5 i forordning nr. 896/2001. Hvad angår den henvisning, som hævdes at være ukorrekt, til referencemængder fastsat i henhold til artikel 4 i forordning nr. 896/2001, som er et væsentligt element i beregningen af justeringskoefficienten, er justeringskoefficienten selv ukorrekt og retsstridig.
- Ved at udstede disse to forordninger på grundlag af faktiske omstændigheder, hvis urigtighed Kommissionen

må være vidende om, har Kommissionen overskredet den kompetence, som Rådet har givet den til at forvalte den fælles markedsordning for bananer lovligt i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

- Kommissionen har krænket sagsøgernes ret til at få deres fulde krav på licenser respekteret, og har tilladt nogle erhvervsdrivende at opnå urimelige rettigheder.

⁽¹⁾ EFT L 126 af 8.5.2001, s. 6.

⁽²⁾ EFT L 153 af 8.6.2001, s. 12.

Sag anlagt den 18. juni 2001 af Paul Doyle mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-140/01)

(2001/C 245/44)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Paul Doyle, Bruxelles, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Peere, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om at begrænse det beløb, der kan overføres til Det Forenede Kongerige, til 1 880,10 EUR med virkning fra oktober 2000 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er irsk statsborger, har boet en årrække i Det Forenede Kongerige, inden han fik tjenestested i Bruxelles. Han bestrider Kommissionens afgørelse om at begrænse det beløb, der kan overføres til Det Forenede Kongerige, til 19 % af hans nettoløn. Til støtte for sin påstand har sagsøgeren påberåbt sig, at der er sket tilsidesættelse af artikel 17 i bilag VII til vedtægten, og at de almindelige gennemførelsesbestemmelser til denne bestemmelse er ulovlige. Ifølge sagsøgeren skulle Kommissionen tillade overførsel af et større beløb på grund af de regelmæssige forpligtelser, han stadig har i Det Forenede Kongerige, og på grund af hans forsørgerpligt over for hans børn, som studerer der i landet.

Sag anlagt den 21. juni 2001 af Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-142/01)

(2001/C 245/45)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC), Bermeo (Vizcaya, Spanien), ved advokaterne Ramón García-Gallardo og Marta Moya.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Annullation af de retsakter, sagen vedrører, hvorved Kommissionen har foretaget en nedsættelse af de beløb, der kan ydes O.P.T.U.C. i udligningsgodtgørelse, nemlig:
 - a) Kommissionens forordning (EF) nr. 584/2001 af 26. marts 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 1103/2000 og (EF) nr. 1926/2000 om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til forarbejdningsindustrien i perioden 1. juli til 30. september 1999 og 1. oktober til 31. december 1999⁽¹⁾
 - b) artikel 2, stk. 2, i og bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 585/2001 af 26. marts 2001 om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til forarbejdningsindustrien i perioden 1. januar til 31. marts 2000⁽²⁾
 - c) artikel 2, stk. 2, i og bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 808/2001 af 26. april 2001 om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til forarbejdningsindustrien i perioden 1. april til 30. juni 2000⁽³⁾, og
 - d) artikel 2, stk. 2, i og bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1163/2001 af 14. juni 2001 om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til forarbejdningsindustrien i perioden 1. juli til 30. september 2000⁽⁴⁾.

- Retten træffer alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at Kommissionen opfylder sine forpligtelser i medfør af artikel 233 EF og foretager en ny undersøgelse af forholdene i den konkrete sag.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale alle sagsøgerens sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en spansk producentorganisation for dybfrossen tunfisk, hvis medlemmer er rederier, der som indehavere af fryseskibe er beskæftiget med fangst af tunfisk uden for Fællesskabets farvande. Som producentorganisation påberåber sagsøgeren sig den fællesskabsordning, der er indført med henblik på at sikre forsyningen til industrien i Fællesskabet og yde den nødvendige beskyttelse af den indtægt for producenterne, der består i ydelse af udligningsgodtgørelser i de perioder, hvor der er et fald i priserne på importeret tun i Fællesskabet i forbindelse med udviklingen i priserne på verdensmarkedet. Metoden til beregning af disse godtgørelser er baseret på niveauet for de leverede mængder i et givent kvartal for hver producentorganisation (og dermed for medlemmerne heraf) i forhold til de gennemsnitlige mængder, der er solgt og leveret af medlemmerne i løbet af det pågældende kvartal og de foregående tre fangstsæsoner.

Sagsøgeren anfægter en række forordninger udstedt af Kommissionen, hvori der fastsættes udligningsgodtgørelser for kvartalerne mellem den 1. juli 1999 og den 30. september 2000, for så vidt som

- a) forordningerne tager de beløb, der oprindeligt blev ydet sagsøgeren i de to tidligere forordninger, op til revision, og de tidligere forordninger tilbagekaldes, fordi et af medlemmerne af organisationen er overgået til en anden producentorganisation, hvis godtgørelser bliver forhøjet til skade for sagsøgeren,
- b) de ændrer et af parametrene for beregningen af godtgørelsen til hver enkelt producentorganisation ved at anerkende, at de gennemsnitlige mængder, der er leveret af medlemmerne i de foregående tre sæsoner — som skal sammenlignes med leveringsniveauet i det pågældende kvartal — kan ændres som følge af, at en af medlemmerne er overgået til en anden producentorganisation.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen ved denne omfordeling og navnlig ved den måde, hvorpå den gennemførte den, har gjort sig skyldig i to fejl:

— *Manglende hjemmel*

Kommissionens forordning (EF) nr. 142/98 af 21. januar 1998⁽⁵⁾, som indeholder de gældende bestemmelser om udligningsgodtgørelse, fastsætter ingen særlig regel, i medfør af hvilken Kommissionen kan ændre fastsættelsen af gennemsnitstallene for produktionen i de tre sidste fangstsæsoner til en lavere mængde, når et af medlemmerne melder sig ud af en producentorganisation.

— *Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*

På grundlag af de gældende regler på tidspunktet for vedtagelsen og ikrafttrædelsen af de anfægtede forordninger havde sagsøgeren en berettiget forventning om at modtage et højere beløb i udligningsgodtgørelse, og denne forventning blev skuffet ved ændringen af de gældende regler i de omtvistede bestemmelser.

(1) EFT L 86, s. 4.

(2) EFT L 86, s. 8.

(3) EFT L 118, s. 12.

(4) EFT L 159, s. 10.

(5) Kommissionens forordning (EF) nr. 142/98 af 21.1.1998 om gennemførelsesbestemmelser for ydelse af udligningsgodtgørelse for tunfisk til konservesindustrien (EFT L 17, s. 8).

Sag anlagt den 22. juni 2001 af Raymond Maxwell mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-143/01)

(2001/C 245/46)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Raymond Maxwell, Lasne (Belgien), ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Peere, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse for udvælgelsesprøven KOM/TB/99 om i den mundtlige prøve at tildele sagsøgeren en karakter, der var utilstrækkelig til, at sagsøgeren kunne opføres på reservelisten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har deltaget i udvælgelsesprøve KOM/TB/99. Han anfægter, at han ikke er opført på reservelisten for assistenter, overassistenter og kontorfuldmægtige.

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren anført følgende:

- tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet
- tilsidesættelse af de processuelle garantier, som er sikret i Fællesskabets retsorden
- tilsidesættelse af væsentlige formkrav, og navnlig af reglerne om udvælgelsesprøvens gennemførelse, som de er fastsat i artikel 3, stk. 1, i bilag II til vedtægten og i »Vejledning for udvælgelseskomitéer og -udvalg«
- tilsidesættelse af bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og
- tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Sag anlagt den 20. juni 2001 af Benito Latino mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-145/01)

(2001/C 245/47)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. juni 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Benito Latino, Lauzun (Frankrig), ved advokaterne Georges Vandersanden og Laure Levi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 10. august 2000 om ikke at anerkende sagsøgerens artroselidelser som erhvervs sygdom.
- Annullation af de efterfølgende afgørelser om at lade sagsøgeren bære honorarerne og udgifterne til den tredje læge.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har i denne sag anfægtet ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at anerkende, at hans sygdom har erhvervs-mæssig oprindelse. Sagsøgeren har anført, at sygdommen er blevet fremkaldt, fordi han i sit arbejde har måttet bære og løfte under tunge genstande.

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremført følgende:

- Lægeudvalgets konklusioner er uforståelige.
- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 73 og artikel 3, stk. 2, i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, samt tilsidesættelse af omsorgspligten og proportionalitetsprincippet.
- Tilsidesættelse af proceduren i artikel 21 i ordningen om dækning.

Sag anlagt den 3. juli 2001 af Bruno Heim og Franz Gustav Andersson mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM)

(Sag T-149/01)

(2001/C 245/48)

(Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — sprog anvendt i stævningen: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. juli 2001 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM) af Bruno Heim og Franz Gustav Andersson, Tyskland, ved advokat Juan José Carreño Moreno.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen, som blev truffet af Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 4. april 2001 i klagesagen R 588/199-3, annulleres, for så vidt som sagsøgerens klage over afslaget på registrering af figurmærket »DockerS by Gerli« som EF-varemærke nr. 22.129 i klasse 25 i den internationale nomenklatur ikke blev taget til følge.
- Retten træffer en ny afgørelse om, at den tidligere afgørelse ophæves, og bestemmer, at der skal ske registrering af figurmærket »DockerS by Gerli«, som sagsøgerne er indehaver af, som EF-varemærke nr. 22.129 for varer i klasse 25 i den internationale nomenklatur.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkeansøgere: Bruno Heim og Franz Gustav Andersson

Det omhandlede EF-varemærke: Figurmærket »DockerS by Gerly« — ansøgning nr. 22.129 angående varer i klasse 25

Indehaver af det varemærke eller tegn, som indsigelsen støttes på: Levi Strauss & Co.

Varemærke eller tegn, som indsigelsen støttes på: Det franske og svenske ordmærke »Dockers« indregistreret som varer i klasse 25

Den af indsigelsesafdelingen truffede afgørelse: Afslag på ansøgning om registrering af EF-varemærke

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen og opretholdelse af afslaget på ansøgningen om registrering af EF-varemærke

Søgsmålsgrunde: — Tilsidesættelse af artikel 34 og 35 i forordning nr. 40/94⁽¹⁾
— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94 samt regel 8 i forordning nr. 2868/95 om gennemførelsesbestemmelser til førnævnte forordning⁽²⁾
— tilsidesættelse af begrebet »risiko for forveksling«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1).

Sag anlagt den 2. juli 2001 af Cristiano Sebastiani mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-150/01)

(2001/C 245/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. juli 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Cristiano Sebastiani, Bruxelles, ved advokaterne Jean Noël og Véronique Peere, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. august 2000, for så vidt Kommissionen heri ikke anerkender, at sagsøgerens administrative situation er retsstridig og afslår at yde ham erstatning for ikke-økonomisk og fagligt tab.
- Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren bestrider afgørelsen om at afslutte den administrative undersøgelse vedrørende de arbejdsopgaver, som sagsøgeren udfører, fordi Kommissionen i afgørelsen ikke efterkommer hans ansøgning om, at det fastslås, at han befinder sig i en retsstridig administrativ situation og om, at der ydes ham erstatning for ikke-økonomisk og fagligt tab. Det fremgår af denne undersøgelse, at der foreligger en unormal situation, både for så vidt angår de arbejdsopgaver, som er pålagt sagsøgeren, og udførelsen heraf.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand fremført følgende:

- tilsidesættelse af begrundelsespligten
- klart fejlskøn
- tilsidesættelse af princippet om god forvaltning
- tilsidesættelse af retten til forsvar.

Slettelse af sag T-258/93⁽¹⁾

(2001/C 245/50)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 14. maj 2001 har formanden for Fjerde Udvidede Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-258/93, H&R Ecroyd Limited mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 165 af 2.7.1993.

Slettelse af sagerne T-31/97 — T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 — T-98/97, T-100/97 — T-105/97, T-114/97 — T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 — T-138/97, T-150/97 — T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 og T-209/97⁽¹⁾

(2001/C 245/51)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 12. juni 2001 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sagerne T-31/97 — T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 — T-98/97, T-100/97 — T-105/97, T-114/97 — T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 — T-138/97, T-150/97 — T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 og T-209/97, Francisco Fernandez Ruiz m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 26.4.1997, C 142 af 10.5.1997, C 166 af 31.5.1997, C 181 af 14.6.1997, C 199 af 28.6.1997, C 212 af 12.7.1997, C 228 af 26.7.1997, C 271 af 6.9.1997 og C 7 af 10.1.1998.

Slettelse af sag T-190/99⁽¹⁾

(2001/C 245/52)

(Processprog: spansk)

Ved kendelse af 4. april 2001 har formanden for Femte Udvidede Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-190/99, Sniace SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 333 af 20.11.1999.

Slettelse af sag T-36/00⁽¹⁾

(2001/C 245/53)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 14. maj 2001 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-36/00, Sonia Marion Elder og Robert Dale Elder mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 135 af 13.5.2000.

Slettelse af sag T-389/00⁽¹⁾

(2001/C 245/54)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 5. juni 2001 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-389/00, Campina Melkunie BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.
